

Náklad 6 000 ks

Titulní strana:
Hana Holišová
v muzikálu Bídničci,
foto Jef Kratochvil

S Petrem Šmírákem
a Vladimírem Volečkem
v muzikálu Bídničci,
režie: Stanislav Moša

Pokračování ze strany 25

ale ve spojitosti s pohybem a akcí. Když mi někdo u stolu nahodí větu, kolikrát i ze hry, která je na repertoáru, tak nedokážu odpovědět svou replikou. Ale když se postavím na jeviště a spustí se představení, tak mi to tam nějakým způsobem naskočí. Máme například na repertoáru už třináct let Brouka v hlavě. Ze začátku jsme se střídali s Jirkou Dvořákem, ale pak se rozhodlo, že nemá smysl, aby Viktora Champsboisyho alternovali dva lidi, když se to hraje tak málo, a hrál ho jen Jirka. Po šesti letech, kdy to hrál Jirka, se zranil a musel jsem za něj zaskočit já. Zjistil jsem to nějaké dva tři dny předtím a říkal jsem si: „To přece nemůžu dát, to se musí znova nazkoušet a musím se to znova naučit.“ A přišli jsme na zkoušku a najednou tam všechny ty texty naskákaly zpátky. Prostě to tam bylo uložené ve spojitosti s akcí: jdu z bodu A do bodu B a říkám tohleto. A všechno to vytane, protože to v té hlavě je. Je to štěstí a musím to zaklepat, protože časem si možná nebudu pamatovat ani to, co jsem přišel koupit do obchodu. Myslím, že už to bude jenom horší.

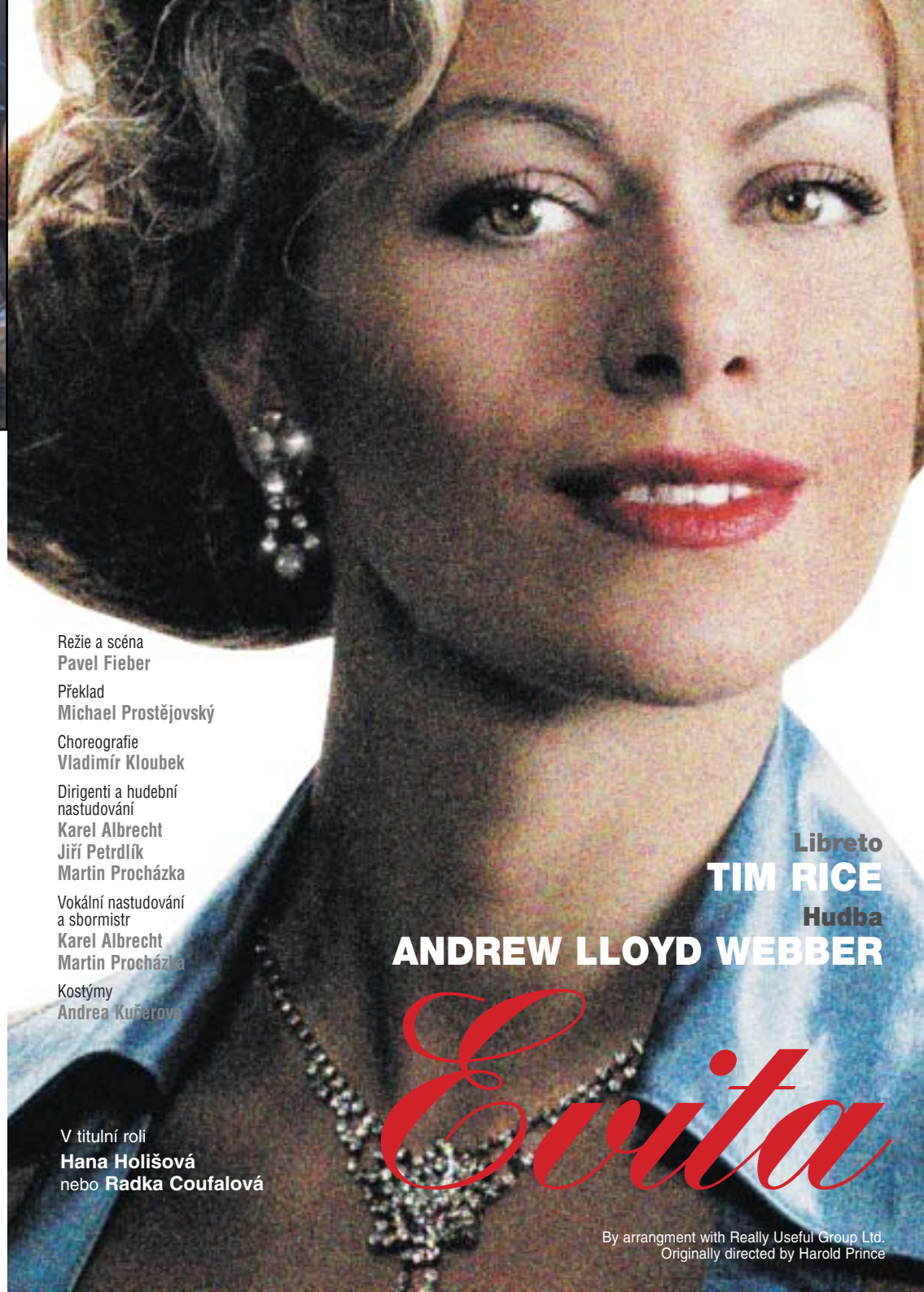
To vybízí k bilanční otázce: Letos ti bude pětáctilet let. Když se ohlídeš zpátky na léta s divadlem, co vidíš?

Nikdy jsem nad tím nepřemýšlel. Možná, až mi bude čtyřicet nebo padesát let, se podívám zpátky. Patnáct let dělám práci, která mě baví a která mě baví pořád. Pár lidí jsem za tu dobu rozesmál a pár rozplakal. Náš pan ředitel říká, že divadlo je jako staré noviny. Představení se jeden večer odehraje a druhý den z něj zůstane maximálně nějaký zážitek v li-dech. Možná si o tom budou ještě nějakou dobu povídat... a pak už nic. I když se inscenace natočí pro televizi, je to pořád jen záznam. Ten okamžitý vjem, který diváci z divadla mají – když se třeba při Charleyově tetě popa-dají za břicho smíchy, jsou v tu chvíli šťastní a nemyslí na svoje problémy – tak to už v těch lídech druhý den není. Vzpomenou si třeba, že to bylo bá-ječné, a řeknou ostatním v práci, že na to musí jít, ale ta atmosféra je jenom v divadelním sále. Na rozdíl od filmu, který si můžeš pouštět na DVD pořád dokola, když tě to baví. Takže nemá moc smysl počítat, v kolika inscenacích jsem hrál a kolik lidí to vidělo, jaké role jsem dělal nebo nedělal, kolik rolí bych ještě chtěl dělat. Jsem šťastný za to, že mě to pořád baví stejně jako na začátku, že se na jevišti netrápím a že se to snad někomu líbí. Moc na to bilancování zatím nejsem.

Jak bude pro tebe vypadat jaro 2009?

Čekají mě Tři sestry, čili po Bídnicích opět velká změna. Velmi se na to těším, protože kromě Ostrovského a několika věcí na škole jsem se k ruské dramatičce zatím moc nedostal. To budeme zkoušet dva měsíce do konce května, a potom už by mohly přijít prázdniny. Taky budu v Praze dělat televi-zní inscenaci s Dušanem Kleinem o Karlu Havlíčku Borovském. Mám tam malou roličku, měl bych hrát kancléře Bacha. Rolička je to rozsahem velmi malá, ale těším se na to, protože každé setkání s panem Kleinem je hrozně příjemné.

Honza Šmíkmátor, foto Jef Kratochvil, Tino Kratochvil

Režie a scéna

Pavel Fieber

Překlad

Michael Prostějovský

Choreografie

Vladimír Kloubek

Dirigenti a hudební
nastudování

Karel Albrecht

Jiří Petrdlík

Martin Procházka

Vokální nastudování
a sbormistr

Karel Albrecht

Martin Procházka

Kostýmy

Andrea Kučerová

V titulní roli

Hana Holišová

nebo **Radka Coufalová**

Libreto

TIM RICE

Hudba

ANDREW LLOYD WEBBER

Evita

By arrangement with Really Useful Group Ltd.
Originally directed by Harold Prince

Městské divadlo Brno

Duben
2009
15. ročník

DOKOŘÁN

Cena: 15,- Kč

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELE,

onehdy jsem si opakovaně četl knihu, která byla napsána před 2400 lety! Nejsem z těch, kdo by propadali skepsi, avšak při pročítání tisíce let starých myšlenek jsem se sám sebe ptal, jak je možné, že některým „ptáčkům“ celou historii prochází stejné fínty. Jazyk dialogu je sice poněkud archaický, avšak smysl myšlenek je, bohužel i dnes, nadmíru jasný!

Sokrates: Tedy poslyš, Gorgio, čemu se dívám v tvých řečech; možná totiž, že ty mluvíš správně a já nesprávně rozumím. Právíš, že jsi schopen udělat toho, kdokoli by se chtěl u tebe učit, odborníkem v rétorice?

Gorgias: Ano.
Sokr. Zdali pak ne tak, že by ve všech věcech s úspěchem působil na mínění lidu, a to ne poučováním, nýbrž přemlouváním?

Gorg. Ovšem že ano.
Sokr. Právě jsi říkal, že také ve věcech týkajících se zdraví bude rétor přesvědčivější než lékař.

Gorg. Ano, říkal jsem to, že aspoň u lidu.
Sokr. U lidu, to znamená u neznalců, že ano? Vždyť přece jistě mezi znalci nebude přesvědčivější než lékař.

Gorg. Máš pravdu.
Sokr. Tedy jestliže bude přesvědčivější než lékař, je podle toho přesvědčivější než znalec?

Gorg. Ovšem.
Sokr. A to aniž je lékařem, že ano?
Gorg. Ano.

Sokr. Kdo není lékařem, patrně je neznalý těch věcí, kterých je lékař znalý.
Gorg. To je jasné.

Sokr. Tedy nevědomý bude mezi nevědomými přesvědčivější nežli vědomý, když bude rétor přesvědčivější než lékař. Tohle z toho vyplývá či něco jiného?

Gorg. Ano, zde vyplývá tohle.
Sokr. Jistě tedy je rétor a rétorika v právě takovém poměru i ke všem ostatním uměním; o věcech samých nepotřebujeme vědět nic, nýbrž stačí jí mít vynalezen nějaký prostředek přemlouvání, aby se neznalcům jevilo, že znají více nežli znalci.

Gorg. Není-li pak to, Sokrate, velké pohodlí, nenaučit se jiným uměním, nýbrž jen tomuhle jedinému, a přece nezůstávat za odborníky?

*Rétor – řečník, učitel řečnictví – slovník cizích slov (má poznámka - dnes jako i jindy však taky žvanil)
Z Platónovy knihy „Gorgias – o síle slova a mravnosti“ (překlad: František Novotný)*

Dobré a živé divadlo vždy stavělo na mravní jistotě svých tvůrců – podobně jako Sokrates, podobně jako Platón, avšak vždy se též dostávalo do příkrých sporů s tzv. řečníky – tak jako Sokrates i jako Platón. Ze střetu myšlenek se přibližujeme pravdě tak, jako si dobré divadlo podmaňuje diváka silou svého myšlení a kvalitou svého uskutečnění. O to se u nás snažíme – přijďte si nás zkontrolovat – zápas skrze divadlo – skrze myšlení je nekončící!

Za všechny kolegy v Městském divadle Brno se s Vámi na shledanou v obou našich hledištích těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Ředitel:
Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 301
Tel./Fax: +420 533 316 410
www.mdb.cz

Šéfredaktor:
Jef Kratochvíl
Tisková mluvčí:
Lucie Broučková
Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
141. číslo
Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 20. 3. 2009

MÁRIA LALKOVÁ, vystudovala štátne Konzervatorium v Bratislave a v letech 1999-2003 JAMU, muzikálové herectví. Můžete ji vidět v rolích Čerta v muzikálu „Jánošík aneb Na skle malované“, Cecilie Cardewové v komedii „Jak je důležité míti Filipa“, Jennifer v muzikálu „Čarodějky z Eastwicku“, Rusaliny v muzikálu „Cikáni jdou do nebe“, Chavy v muzikálu „Šumař na střeše“, Svaté Terezy v dramatu „Deník krále“, Doris v muzikálu „Kdyby tisíc klarinetů“, Grázla z ulice v muzikálu „Peklo“ a řadě dalších inscenací. Na snímku jefa Kratochvila v kostýmu dívenky Chvilky z muzikálu „Zahrada divů“.

Petr Gazdík,
Igor Ondříček

Monika Světníková,
Markéta Sedláčková

Sára Milfajtová, Dominika Divišová,
Monika Havlíčková, Tereza Martinková,
Kateřina Klečková, Lucie Šauerová,
Veronika Kloubková, Eva Jedličková

Martína
Severová

Lukáš Viček

Jana Musilová,
Johana Gazdíková

Johana
Gazdíková

Monika Světníková, Tomáš Novotný,
Robert Jícha, Jakub Przebinda, Karel Korsa,
Milan Němec, Václav Lamparter

Dušan Vitázek,
Hana Holíšová, Jiří Mach

Finále první části

Jan Mazák,
Zuzana Maurery

... Výpravné muzikály v Brně umějí. Bídníci v Mošově režii umně míchají patos s ko-
morními výjevy, bombastické kulisy dodávají patřičnou iluzi a ponorou atmosféru re-
voluční chudé Paříže. Vesměs zdatně si poradili se svými party i interpreti...

MF Dnes

... K skvělému domácímu představiteli Jeana Valjeana Petru Gazdíkovi přizval režisér
Stanislav Moša jednoho z nejlepších na světě - Jana Ježka. Když na barikádě zpívá nad
spícím Mariem Otčenáš, citlivého diváka mrazí. Pak v hledišti propukne velký aplaus
na otevřené scéně...

...Brněnská verze Bídníků je dokonale profesionální...

J. P. Kříž, Právo

Bídníci

Michal Matěj:
Věčná píseň ticha

Dotýkat se hvězd,
konečky prstů,
dříve, než schoulí svůj jas
do polštáře snů,
než usnou ránem červánků,
než probudím se zas.

Do dálí pohlédnout,
na stezkách křivolakých
života pramen naleznout.

Michal Matěj:
Věčná píseň ticha

Dotýkat se hvězd,
jen lehce, konečky prstů,
dříve, než schoulí svůj jas
do polštáře snů,
než usnou ránem červánků,
než probudím se zas.

Do dálí pohlédnout,
na stezkách křivolakých
života pramen naleznout.
Upít z něj jen maličko,
omýt tíži svobody,
vymanit se z pout.

Ulehnout s rukama pod hlavou,
a nechat padat nebe
v malátném houpavém letu,
zamhouřit oči,
jiskrohledem projít do nicoty,
a navěky znít
jak píseň flášinetu.

Půjdu kamkoliv, pokud je to kupředu.

David Livingstone

Režisér Zdeněk Černín

Zdeněk Černín, Mia Bořecká, Karel Mišurec, Pavla Vítázková, Kristýna Gajdošová, Sára Moravčíková, Leona Kolářková

Patrik Bořecký, Sarah Bořecká

Jana Gazdíková

Karel Mišurec, Kristýna Gajdošová, Pavla Vítázková, Sára Moravčíková, Patrik Bořecký, Sarah Bořecká, Leona Kolářková, Mia Bořecká

Lodní kapitán
Juraj Groch,
Zdeněk Černín

Ředitel MdB Stanislav Moša

Výtvarník scény
Jan Dušek

Hana Briešťanská

28. února 2009
první premiéra dramatu
Tennessee Williamse

KOČKA NA ROZPÁLENÉ PLECHOVÉ STŘEŠE

režie: Zdeněk Černín

Jana Gazdíková, Petr Gazdík

Lukáš Hejlík,
Hana Briešťanská,
Zdeněk Junák

U ŠÁLKU KÁVY S RADKOU COUFALOVOU JIŘÍ MACH

Co tě v těchto pracovně nabitých dnech motivuje k práci?

Moje velmi pracovitá přítelkyně mi jde příkladem, a když to zvládá ona, musím taky. A vlastně jsem se nad otázkou, co mě motivuje k práci, nikdy nezamýšlel. Taky mě divadlo většinou hrozně baví.

NENAHRADITELNÍ

Jak relaxuješ?

Jak to jenom jde. Zrovna teď jsem u rodičů doma na vesnici s tebou a tvým synem a to je pro mě úplně nejlíp. Občas čtu nebo sedím u počítače, jdu s tátou na lov nebo s kamarády od folkloru na kus řeči a kus vína. Stačí mi i chvilka, abych vypnul hlavu a nemyslel na práci. Ale ještě lepší než jenom chvilka je volný celý jeden den. Nebo dva, ale to už by bylo asi rouhání.

Na co se těšíš?

Nevím, na výplatu? Na ty volné dny? Snažím se radši moc se na nic netěšit, abych pak nebyl zklamaný, když to nevyjde. To tak asi dělá víc lidí.

Baví tě to ještě?

Jestli myslíš divadlo, tak už jsem na tu otázku odpověděl. A jestli myslíš jako celkově, jak ten život vedu, tak to mě ještě baví. Hm...uvidíme, co náhoda přinese.

Máš herecký sen?

Jo, mám. Včera se mi zdálo, že jsem v zákulisí, jdu na scénu, ale mám kostým z jiné hry a neznám text a neměl jsem jedinou zkoušku a je to premiéra, tuším Evita. A takový ten Herecký sen, jako vysněná role,

to tady nechci říkat. Jak už jsem řekl, a mockrát se mi to v divadle vyplatilo, radši se na nic netěšit.

Neláká tě i nějaká jiná práce?

Láká. Občas nad tím přemýšlím, jestli budu divadlo dělat i za 20 let. Můj táta (mimoходом šéf dopravního inspektorátu) mi vždycky říkal, že když budu chtít s divadlem seknout, mám jít k policii. A to mě vlastně vrací zpátky k tvé první otázce, co mě motivuje k práci v divadle. Tak třeba můj táta... Ale jeho práce si vážím. Myslím, že dobře pomáhá a chrání. A abych nakonec u policie neskončil? Nikdy neříkej nikdy, že?

*S Radkou Coufalovou
v operetě
Mam'zelle Nitouche,
režie: Gustav Skála*

*Jako Enjolras
v legendárním muzikálu Bídnič,
režie: Stanislav Moša*

Chtěl by ses jednou zase naplno věnovat folkloru?

Hrozně rád. Až budu mít víc volného času, třeba za těch 20 let, tak bych se chtěl vrátit do svého domovského folklorního souboru Břeclavan, ale to už bych asi nebyl tanečně aktivní. Vůbec folklor mi chybí, ti lidé okolo. Nějaké posezení ve sklepě, u cimbálu nebo třeba hody někde na Podluží, pěkně v kroji, pořádně pokoštovat. Uplně to v poslední době zanedbávám. Těším se na prázdniny, to by mohla být na folklor i trocha času. No a ještě když jsem byl v prváku na JAMU, tak jsem s kamarádem učil v dětském souboru a to byla velká radost. K tomu bych se taky rád vrátil. Zatím zůstávám jen u přání, protože volný čas na folklor mám málokdy. Ale zrovna za pár dní mě mezi zkoušením Evity jedna folklorní akce čeká.

*Foto Jef Kratochvíl,
Tino Kratochvíl*

**S Radkou Coufalovou
v baladě
Markéta Lazarová,
režie: Stanislav Moša**

*Petr Kracik v hledišti
Divadla pod Palmovkou*

PETR KRACIK

Dráhu profesionálního režiséra jsi začal v brněnském divadle Radost. Co tě do Brna tehdy přivedlo?

Mým pedagogem byl významný brněnský a pražský režisér Evžen Sokolovský, který v době, kdy v Čechách a v Brně „sídli divadelní Bůh“, významně ovlivnil české divadlo. A ten mi říkal: „musíš poznat Brno. Tam se sice nedá vrcholit – ale poznat ho musíš“. Když jsem skončil školu, říkal jsem si, že půjdu tam, odkud mě osloví nejdříve. A poprvé za mnou přišla delegace z brněnského loutkového divadla Radost. Bylo to něco jako výzva osudu. Na jejich nabídku jsem řekl ano a hned jsem také s nimi do Brna odjel. Tehdy jsem ale moc nevěděl, kam vlastně divadelně patřím. Pedagogové si podle výsledků mé školní práce mysleli, že jsem avantgardní režisér – dělal jsem tehdy Majakovského Ledovou sprchu, Brechtovo Kupování mosazi nebo Jarryho Krále Ubu – a říkali si „ejhle, zrodila se nová avantgarda“. Jenže já jsem povahou své divadelní činnosti chtěl sledovat spíš divadlo velkých příběhů a metafor. Nastoupil jsem tedy do loutkového divadla, kde jsem udělal několik inscenací,

ale pak jsem také pracoval v Mahenově divadle - a poté přešel do pražského Divadla E. F. Buriana a ještě později do Divadla pod Palmovkou.

A jak jsi strávil svá první brněnská divadelní léta?

Často a rád jsem tehdy chodil na Provázek,

HOST DO DOMU

ale také do Mahenky i do Mrštíků - a také do klubu Večerního Brna. V té době jsem také pochopil mnoho věcí: jaká úskalí má divadelní struktura Provázku i jiných divadel a kam je zacíleno jejich divadelní vypětí. Viděl jsem také nesmírně trpkou dobu na konci osmdesátých let, kdy se Mahenka v sobě hroutila. Hlavně jsem ale tehdy vnímal divadlo, kde jsem pracoval: přespával jsem v divadelní šatně, vodil jsem loutky, režíroval a hrál ... Měl jsem velké štěstí, že brněnská Radost patřila v té době ke špičkám evropského loutkářství. V Hradci tehdy měli možná o trošku

Se svou životní partnerkou Terezkou Kostkovou při práci na dramatu Cyrano z Bergeracu

lepší marionety, ale v Radosti jsme vymysleli speciální loutky na principu japonského divadla a s nimi se samozřejmě dala dělat spousta krásných věcí. V Brně jsem se také naučil pracovat s hudbou a se světlem – a dodnes mě na brněnských inscenacích práce s hudbou a světlem uchvacuje. Byly to velmi rychlé a intenzivní tři roky, při kterých jsem poznal skutečně vysokou profesionalitu. Zažil jsem v Brně i slávu: tehdy se v kritikách psalo, že objevuji loutkové divadlo. Ale nějak jsem se vnitřně rozhodl, že se budu věnovat činohře.

Jaké hlavní odlišnosti vidíš mezi Divadlem pod Palmovkou a Městským divadlem Brno?

Já bych se nerad vyjadřoval k rozdílům, ale spíše ke společným rysům. Myslím, že úsilí během příprav inscenací je v obou divadlech stejné – snad s tím rozdílem, že v Brně, ať už jde o cokoli, jde vždycky o „totální nasazení“. Jde se tam do všeho s velkou silou a bez reptání, což pro mne bylo zajímavé a objevné. Nevěděl jsem, že taková vehemence a takový zápal v divadle může existovat. Pracovat v takových podmínkách je samozřejmě náročné, ale pokud to režisér a herci skutečně přijmou, může to být i nesmírně obohacující. Tím, že je Městské divadlo třísouborové, je dána i logika jeho provozu. Na zkouškách v Městském divadle jsem se mnohokrát přesvědčil o tom, že zde diskuze o divadle neustále a velmi intenzivně probíhá. A že nemusí probíhat jenom

o zkouškách, protože Městské divadlo má tu výhodu, že nemá „rozervané“ herce, kteří hned po druhé hodině odpoledne běží za další prací - i když je tam řada slavných a populárních herců. Mně se líbilo, když to řeknu humorně, že jsem se mohl třeba ve tři ráno probudit na ubytovně na Lidické ulici, navléci si oblečení na noční košili a obrazit několik barů – a vždycky jsem tam na někoho z divadla narazil. Mohli jsme spolu vlastně kdykoliv mluvit. Někdy to byly jen oplecké řeči, někdy to ale byly velmi upřímné hovory a jindy zase zamyšlení nad společnou prací. Pod Palmovkou máme velmi domácí atmosféru,

ale mám za to, že je v Brně ta atmosféra ještě domáctější. Že je tady herec ještě mnohem víc v dosahu, než na co jsme zvyklí v Praze.

Jak vzpomínáš na své nedávné trojí hostování v Městském divadle Brno?

Jako na velký risk od Standy Moší a hezkou životní etapu pro mne. Zpětně jsem se tehdy do Brna zamiloval. Dostal jsem tam spoustu krásných impulzů, kterými jsem se do té doby nezabýval nebo jsem na ně zapomněl. Zamiloval jsem se do brněnského způsobu práce - a viděl samozřejmě i spoustu jeho chyb. Standa mi tenkrát dokonce řekl, že kdyby mě to v Praze štvalo, že jsou tady dveře otevřené. A mě to na nějaký čas úplně vsáкло. Je totiž pravdou, že v Brně člověk netrpí hladem. Pokud je dobrej, tak tady vlastně pořád pracuje. Někteří říkají, že je to moc, že je to závratná rychlost. Pro režiséry a pro

S Jitkou Čvančarovou nad scénářem muzikálu Nana

*S Jitkou Čvančarovou
a Jánem Jackuliakem*

herce to je trošku jako život na kometě, ale je to zároveň obrovská příležitost. Mně to nabilo. Samozřejmě si člověk musí říct, jestli se při tom dá žít také normální život. Kdybych začínal, tak se na to asi dívám jinak než teď v padesáti, kdy můžu kdykoliv vystoupit. Ale já jsem se na té kometě proletěl rád. Vždycky se takových věcí rád účastním.

Tvou první inscenací v Městském divadle Brno byla Lermontovova Maškaráda. Jak na ni s odstupem času vzpomínáš?

Kladl jsem si tenkrát jedinou otázku: zda jsme schopni Lermontova dnes tlumočit správně. Měl jsem totiž strach, jestli neinscenuji nějaké muzeum. Když se ale Alena Antalová v Maškarádě chopila klavíru a zahrála svoji předsmrtnou píseň - netuše, že ji Arbenin Karel Janský v zápětí otráví - to bylo něco úžasného. Konal se prostě opravdový divadelní svátek a já měl na sebe zlost, proč jsem takhle nevymyslel taky to ostatní. Rozhodně ale nechci umenšovat skvělé výkony Karla Janského, Petra Štěpána ani Ireny Konvalinové.

Zkoušení Nany, tvé v pořadí druhé inscenace v Městském divadle Brno, bylo hodně dobrodružné ...

Zkoušel jsem v novém prostředí nevyzkoušenou hru, hudbu jsem poznával až v průběhu a na všechno bylo strašně málo času. Tahle dobrodružství jsou ale někdy příjemnější a zajímavější, než kdybych zkoušel se čtyřmi herečkami. Standa mi tehdy ozřejmil, že existuje projekt, se kterým má sám trochu problém, ale který by přesto rád

realizoval. Myslím, že postavení mezi panem Uhdem a Mošou tehdy bylo trochu kontroverzní - a že já jsem byl člověk odjinud, který mohl tento problém nějak bezbolestně vyřešit. Vlastně jsem vstoupil do situace, kdy bylo libreto dopsáno jen asi do poloviny, a kdy jsem nevěděl, jestli k němu bude nebo nebude muzika. Navíc jsem tehdy byl ve své největší a nebolavější životní krizi. Svářel jsem tedy pana Uhdého a pana Štědroneh dohromady, resuscitoval celé to nesnadné dílo, seznamoval jsem se se složitou technikou nové scény Městského divadla - a do toho všeho jsem ještě byl v šíleném životním propadákú

a v podstatě vůbec nespál. Věděl jsem ale, že když to neudělám teď, tak už nikdy. A je krásné, že Městské divadlo bylo schopné absorbovat i takového blázna, o kterém mohlo klidně pochybovat, jestli ví, co bude o větu dál, ale kterému věřilo, že má vizi, ze které na konci něco bude. Myslím, že to nebylo jednoduché pro nikoho: vzpomínám si, jak se chudák Standa Moša svíjel v hledišti, když ta inscenace začala hořet. Ale osudu Nany jsem myslím rozuměl. Nikdy nezapomenu na scénu, ve které Nana umírá. To bylo souznění, za které to všechno stálo. Dodnes se mi některé obrazy z Nany vrací - na některé nebyl čas, byly jenom narychlo nahozené, některé bych dneska rád udělal jinak. Ale bylo krásné, že divák Nanu přijal. Já měl totiž strach, že nás vyžene.

Do třetice všeho dobrého jsi v Městském

Na zkoušce muzikálu Nana

**divadle Brno inscenoval muzikálovou ba-
ladu *Cikáni jdou do nebe s početnými
sbory a dvěma živými orchestry. Jak
vzpomínáš na tuhle spolupráci?***

Kdybych tenkrát do Městského divadla přišel poprvé, tak jsem se z toho asi zhroutil. Ale byla to už moje třetí zkušenost a zároveň nádherná výzva. Cikáni jsou libretem, kterému nelze neporozumět a je v nich muzika, kterou nelze neslyšet. A že tam bylo víc než sto lidí na jevišti, to byla voda na můj mlejn. Byla to pro mne úžasná zkušenost, na kterou jsem byl tehdy navíc dobře vnitřně připravený. Oceňuji, že jsem dostal právě tehle titul, byla to moje srdeční záležitost. Cítil jsem se pevný v kramflecích a nikdo se mnou nemohl hnout – jenom Moša a ten mi dal dobrou radu, že tomu chybí „takový ten prďácký konec“. A poradil mi děkovačku na závěr představení. Ten nápad jsem rád použil.

Co je pro tebe nejkrásnější – a co nejobtížnější na režisérské profesi?

Nejkrásnější na režii je chvíle, kterou nemohu přesně definovat. Nastává někde ve třetí třetině zkoušení, když pochopím, že mi herci porozuměli a že jdou ještě mnohem dál, než jsem si myslel. Tehdy, když začne ta věc dýchat trochu nezávisle na tobě. A nejobtížnější ... Není těžké hru popsat nebo analyzovat pro sebe sama, ale je obtížné říct svůj výklad tváří v tvář souboru jednoduchými a přitom přesnými slovy - tak, abych herce zaujal a podařilo se jim prodchnout celé zkoušení. Vyrožít své myšlenky herci jako jedinečnou možnost jeho jevištní existence. A vyhmát-

nout přitom také to, co bude na celé věci zájmat diváka. Vůbec nejtěžší chvílky pro mě pak jsou, když zjistím, že to nefunguje: že koncepce, která je třeba i zajímavá, je neživotná a že musím rychle hledat jiné cesty.

Jaký je cíl tvého divadelního usilování?

Nechci člověka ukazovat redukováného na věci, které jsou hodně výlučné - které člověka ponížují do trpících nebo zmítajících se životních trosek. Nechci podporovat pronikání těchto podprahových věcí do divadla. Raději se zabývám komplexností člověka. A jsem samozřejmě rád, když mi v tom diváci rozumí. Toužím být režisérem velkých jevištních metafor – což mi umožňuje třeba hudební divadlo. Ale třeba v Libni to musím dělat podle toho, na co se k nám může přijít: a to je zejména ansámblovost. Jsme dobře sehraný soubor, který ale umí posloužit i jedinečnému výkonu. Podle mne jsou jen tři cesty divadelního usilování: buďto divákovi vynadáme, nebo mu dáme naději anebo něco mezi tím. Samozřejmě, že nechci diváka jenom hladit po duši, že mu chci předávat i znepokojivé zprávy o stavu světa, ve kterém žijeme. V mých režii není cítit avantgarda, ale já nevím, proč bych měl svou práci upozorňovat na to, jak velký jsem umělec. Skutečná naléhavost a hodnota je pro mne v něčem jiném. Vždycky mi totiž bude záležet na vnímavém a reagujícím divákovi – třeba ať křičí, že takhle to není, že to takhle vidět nechce. Anebo ať se směje, slzí dojetím a tleská. Ale snažím se o to, aby reagoval. Vždycky se ve své práci vztahují k divákovi: bez diváka není představení. Zajímá mě přitom ale i menšinový názor.

A jak vlastně odpočíváš?

Pro mne je odpočinkem, když posedím s herci v klubu po zkoušce. To je můj způsob relaxace. Taky rád jezdím vlakem a na dva nebo na tři dny do lázní nebo na hory si zalýžovat. To je těžký, aby Kráca relaxoval ...! Já si vlastně pořád povídám o dalších pracích. Pak si kolikrát říkám, „Ježiši, vždyť já už myslím zase na další práci! Dost, nejdřív musím dodělat tuhle ...“. Rád se nechávám vtahovat do různých věcí a nechávám se jimi prostupovat – nabíjí mě to. Podobně jako chvíle, kdy mám pocit, že se něco daří.

Děkuji za rozhovor.

*Ptal se Ladislav Stýblo
Foto: jef Kratochvíl*

Rozhovor proběhl v Divadle pod Palmovkou (24. 2. 2009)

*Mia Bořecká,
Hana Briešťanská*

*Sarah Bořecká,
Patrik Bořecký*

*Jana Gazdíková,
Pavla Vítázková*

Hana Briešťanská, J. P. Kríž

*Zdeněk Černín,
Miloš Kročil*

*Mia Bořecká,
Patrik Bořecký,
Sarah Bořecká*

*Karel Mišurec, Pavla Vítázková, Kristýna
Gajdošová, Leona Kolářková, Mia Bořecká,
Patrik Bořecký, Sarah Bořecká, Sára
Kocourková, Lukáš Hejlík*

*Dramatik Martin Porubjak,
profesor Petr Oszlý*

**1. března 2009
druhá premiéra dramatu
Tennessee Williamse**

KOČKA NA ROZPÁLENÉ PLECHOVÉ STŘEŠE

*Lukáš Hejlík,
Hana Briešťanská*

režie: Zdeněk Černín

Rozhovor Ingeborg Žádné se Stanislavem Mošou

Stal se muzikál v Čechách nástupcem operety? Může existovat vedle ní? V čem je pro diváka přitažlivější?

Nejprve musím na sebe prozradit, že nejsem příznivcem žánrového odlišování divadelního snažení. Sám

tím účelem různé pěvecké školy), ale v okamžiku, kdy se dostavila amplifikace zvuku, proměnila se s ní i technika zpívání. To vědí mnozí, avšak již málokdo si uvědomuje, že se tím výrazně proměnila i témata, která začal muzikál zpracovávat.

Původ velké obliby muzikálů v Čechách po revoluci?

V naší zemi vždy byl o hudební divadlo obrovský zájem. Jenomže mělo možnost realizovat se jenom na komorních scénách. Hudební inscenace jsou vždy nákladnější než jiné divadelní produkce (snad s výjimkou opery). A navíc ještě obcují se svým divákem skrze slovy jen těžce popsatelné emoce vyvolávané hudbou. Copak šlo v době, kdy se považoval saxofon za zbraň imperialismu, oddávat se velkým emocím

O DIVADLE

rolišují divadlo pouze na dobré a nudné a je mi lhostejné, zdali se jedná o balet, činohru, muzikál nebo operu. Samozřejmě existují indicie, dle kterých se můžeme orientovat v tom, jestli se jedná spíše o to či něco jiného, a znám i realizátory, pro které je tzv. dodržování čistoty žánru tím nejpodstatnějším, ovšem mně to připomíná pouhé oprašování muzeálních exponátů. Skutečně živé – současné divadlo může být podle mě cokoli, co dává smysluplnou příležitost k jevištní fascinaci. Tzn. že muzikál může existovat vedle čehokoliv, tedy i vedle operety. Ale! Opereta je fakticky autorsky mrtvá. Střetneme-li čirou náhodou smysluplné operetní představení, je to jednoznačně zásluhou realizátorů. Ovšem velmi podobné je to dnes i s operou. Muzikál je nástupcem živého divadla a to se proměňuje především díky technickým dispozicím. Klasické operní domy se stavěly s orchestřištěm mezi jevištěm a hledištěm, kteroužto „vzdálenost“ musel zpěvák „přepívat“ (vznikaly za

S dramatikem Felixem Mittererem a primátorem Romanem Onderkou

z moderní hudby za velké účasti obecnstva ve velkých divadelních domech? Vždyť by to mohlo skončit demonstrací. Hlad po absolutním divadle, kde se zpívá a tančí a hraje, hlad po živém, spontánním, svobodném a současném divadle, které si nehraje na umění za každou cenu, hlad po divadle, které s radostí používá současný běžný hudební jazyk – to jsou ony příčiny, které přivedly do divadel nové diváky.

Nejpřitažlivější aspekty muzikálu pro diváka - hudba, titul, obsazení, snadno pochopitelný příběh (pokud je?), výpravná podivná.

Víte, já takhle neumím uvažovat. Nejsem vypočítavý režisér, který spoléhá na rozličné efekty nebo na tzv. taháky. Nikdy bych neobsadil do své inscenace nějakou „hvězdu“ jenom proto, aby přilákala diváky. Trvám na interpretech, kteří musejí být především dobří. Kromě toho mám jako autor muzikálů spíše problém s tím, aby diváci má libreta pochopili. Já nepišu muzikály typu „Ferda mravenec“, nebo „Angelika“, byt' vím, že mají divácký úspěch. Ve světě však vedle inscenací typu „Mama mia“ diváky fascinuje např. muzikál „Procítání jara“ napsaný na bázi Wedekindova dramatu, takže o primitivismu příběhu v muzikálové tvorbě obecně bych nechtěl příliš přemýšlet. Ať se každý producent či autor zamyslí nad tím, co nabízí svému obecnstvu. Ona bezobsažnost je spíš jejich kalkulem a důkazem jejich neschopnosti jiného uvažování o světě než tím, co by obecnstvo vyhledávalo především.

Muzikál je součástí repertoáru některých českých kamenných divadel, funguje souběžně s operetou - jak vidíte budoucnost obou žánrů?

Muzikál je dnes součástí repertoáru všech kamenných scén v české zemi a všechna tato divadla dnes nasazují více než jednu premiéru v sezoně. Včetně ND v Praze. Prošel jsem si v hlavě repertoár všech českých kamenných scén a všude muzikály uvádějí. U nás se snažíme dělat klasickou operetu i muzikál zároveň a na maximálně dosažitelné úrovni – jenom těch současných autorů, kteří chtějí psát operetu, se jaksi nedostává.

Liší se publikum muzikálů například v Praze a Brně nebo Plzni? Liší se i jejich provedení? Odpovídá to odlišné struktuře návštěvníků, jako je tomu ve zmíněných městech například i u opery? Chodí vaši diváci na své "muzikálové" hvězdy?

Naši diváci mají samozřejmě své hvězdy a chodí na ně. Chodí i na jedno představení vícekrát, aby mohli vidět všechny alternace. Nejsem však odborník na obecnstvo. Znáám opravdu jednoho jediného diváka, a to se v něm ještě někdy moc nevyznám, a tím divá-

kem jsem já. Víím, že v Praze divadlo mnohem více žije z turismu, v Plzni a v Brně to je, co se týče struktury obecnstva, obdobné. Hodně se však liší provedení v těchto městech. Některé excesy (např. v obsazení), které si dovolují v Praze, by nám v Brně neodpustili.

Může se muzikál v budoucnu stát jakousi jednoduchou "náhražkou" opery?

Nevíím, kde se vzala u opery ta nálepka, že se jedná o něco výjimečně náročného a komplikovaného a oproti např. muzikálům složitějšího. Protože je obvykle vážná, nebo tragická? Nebo, že se v Praze uvádějí muzikálové pitominy? Operní příběhy, témata, poselství nejsou o nic složitější než u některých muzikálů, takže odpovídám takto: jestli nebudou psát opery talentovaní muzikanti na základě výběrných libret, stane se muzikál logickým nástupcem opery v rámci tzv. živého hudebního divadla a opera bude pěstována jako muzeální záležitost.

Je muzikál oblíben (podobně jako například televizní seriál) pro svou srozumitelnost a jednoduchost? Může být muzikál pro diváka, který běžně nenavštívuje divadelní představení nebo je divadlem zcela nepoznamenaný, jakými představením k "složitější" formě - činohře, operě...?

viz.odpověď č.6

Jaká je návštěvnost muzikálů ve vašem divadle ve srovnání s operetou, operou, činohrou?

Nejvíce repríz zažívá muzikál, ovšem činohra nijak nezaostává. Klasická operetní představení vyhledává stále méně diváků. Je dobré si však uvědomit, že opereta byla po dlouhou dobu náhražkou za chybějící současnou – muzikálové inscenace. Do našeho divadla byl v roce 2004 převeden zpěvoherní soubor ND Brno. Mnoho let se již před tímto přechodem pokoušel o některé muzikálové tituly a klasickou operetu uváděl v premiérách spíše sporadicky – cca 1-2 tituly za tři roky.

Pocitili jste v měsících listopadu a prosinci pokles návštěvnosti, který by kopiroval ekonomickou situaci? Zaznamenáváte nyní pokles počtu návštěvníků či jejich menší zájem o souvislosti s vývojem kolem nás? (V Praze tomu tak není, ba naopak... jen pro srovnání).

Od roku 1995 jsme stále vyprodáni. Od roku 2004 pak provozujeme téměř každodenně dvě scény s celkovou kapacitou 1.000 míst a situace se nezměnila. Zatím jsme nic podobného nezaznamenali, byt' jsme divadlo s poměrně drahým vstupným.

S opatem starobrněnského kláštera Lukášem Evženem Martincem

NABÍDKA SEZONNÍHO ABONMÁ 2009/2010

ČINOHERNÍ SCÉNA

Thomas Bernhard

SÍLA ZVYKU

tragikomedie / česká premiéra

Hru novodobého rakouského klasika, v posledním desetiletí často hraného a čteného i u nás, uvedeme v režii Hany Burešové a v hlavní roli s Janem Mazákem, který byl právě nedávno nominován na Cenu Alfréda Radoka. Děj se odehrává v maringotce cirkusového ředitele Caribaldina. Ten si kdysi dávno pomyslel, že navštívi se svými zaměstnanci ve volném čase Schubertův smyčcový kvintet Pstruh. A tak se už dvaadvacet let snaží přinutit Žongléra, Krotitele, Vnučku a Klauna, kteří nemají k hudbě žádný vztah, aby se naučili hrát na klavír, housle, violu a basu...

Síla zvyku je o touze po absolutní dokonalosti, která je však v neslučitelném rozporu s banální, všední a ponižující realitou. Hra má svou komikou blízko k fraše a variováním opakování různých situací i ke klaunádě či filmové grotesce. Protagonistovi tohoto absurdního divadla, podobně jako i v jiných Bernhardových hrách, je dominantní muzkářská postava, již se její megalomanská a tedy nenaplnitelná touha po dokonalosti stává krutou i směšnou posedlostí, s níž tyranizuje a deprimuje své okolí a nakonec i sebe.

Premiéra: 12. září 2009

HUDEBNÍ SCÉNA

Michael Kunze, Sylvester Levay

MOZART!

rockový muzikál / česká premiéra

Muzikál Mozart! pochází z pera nejúspěšnějšího libretisty kontinentální Evropy Michaela Kunzeho, který je českým rodákem, a amerického skladatele Sylvestera Levaye. Ve světové premiéře jej v roce 1999 uvedly Spojené scéný vídeňské, aby ho pak dále s úspěchem hráli např. i v Hamburku, Budapešti, Tokiu... Jde nejen o biografický příběh slavného skladatele, nýbrž boj génia s průměrností, o jeho střet se společností, o jeho snaze osvojit se z pout konvencí, peněz a moci, rodiny, včetně vlastního otce Leopolda Mozarta, a stát se nezávislým tvůrcem. Jakožto umělecky založený člověk se stává snadným terčem pomluv, lží i lákadlem k intrikám. S mladým Wolfgangem vystupuje na jevišti i malý génius, zázračně „porcelánové dítě“, s nímž je umělec neustále během svého života konfrontován – perfektní rokoková porcelánová figurka oproti člověku a kontroverznímu umělci, který hraje karty, holduje alkoholu, miluje, sní, pere se o svou svobodu. V České republice pak půjde o vůbec první nastudování a uvedení jednoho z titulů dnes světově proslulé autorské dvojice Kunze-Levay v režii Stana Slovákova.

Premiéra: 26. září 2009

ČINOHERNÍ SCÉNA

Václav Cejpek, Zbyněk Srba, Jan Šotkovský

PASTORÁLA ANEB HRY VÁNOČNÍ

lidové vánoční hry / světová premiéra

Přestože žijeme ve třetím tisíciletí, jsou pro nás Vánoce stále svátky, které si ponejvíce spojujeme s dobou, kdy ještě neexistovaly ani mobilní telefony, ani automobily, ani další civilizací vymoženosti. Jsou to svátky míru, klidu, lásky, rodiny, které si i mezi panely představujeme jako nesmrtelnou krajinu obrázků Josefa Lady. České divadlo již staletí čerpá z textů lidového barokního divadla. Okouzují nás svým půvabným archaickým jazykem, divadelními postupy, zdánlivě jednoduchými, které však představují návrat k prasle elementární divadelnosti, i naivitu, se kterou traktují převážně biblické příběhy optikou i pohledem prostých venkovanů. Jsou to texty plné okouzlení, vroucné zbožnosti a (místy až drsné) zlidšťujícího humoru. A právě po těchto pokladech se odhodlal sáhnout tvůrčí tým režiséra Zbyňka Srby a dramaturgů Václava Cejпка a Jana Šotkovského, aby z nich stvořil novou, osobitou inscenaci, která by měla být jak poetickou, líbeznou oslavou vánočních svátků, tak zároveň zamýšlením se nad dnešním smyslem Vánoc, dilem, které by dokázalo starým lidovým textům vdechnout nový, dnešní

mysl a představit známý biblický příběh přitažlivě pro současnou diváka.

Premiéra: 31. října 2009

HUDEBNÍ SCÉNA

Frank Wedekind, Steven Sater, Duncan Sheik

PROCITNUTÍ JARA (Spring Awakening)

jazzrockový muzikál / česká premiéra

Evropský svět divadla zná dobře dílo německého dramatika Franka Wedekinda a jeho Procitnutí jara (Frühlings Erwachen, 1891). Tuto kdysi skandální tragédií dětství a dospívání věnoval autor rodičům a učitelům, které označil za skupinu lidí totálně netečných a lhostejných k potřebám mladé generace. Nové pojetí z pera amerických autorů, libretisty a textaře Stevena Satera a skladatele Duncana Sheika, je v podobě muzikálové adaptace naprosto novátorské, otevřené a strhující. Autoři přinesli na jeviště dílo nebyvalé otevřenosti a pravdivosti, které s tradovaným muzikálovým sklonem k sentimentu a romantičnosti nemají nic společného. Příběh skupiny mladých lidí na sklonku 19. století v jejich adaptaci nabývá naprosto současný charakter a jeho poselství je alarmující. Stále živé mezigenerační problémy mezi rodiči a dětmi, mezi dětmi a učiteli ad. - osobní ambice, touhy, frustrace, komplex, rebelantství, neinformovanost, naivita, pokrytectví, vzájemné nepochopení, předsudky, maloměstství - to vše, včetně sexuality a prvních erotických zážitků, je tu odkryto s odvahou, nekompromisností a přirozeností mladým lidem vlastní. Procitnutí jara (Spring Awakening) mělo off-broadwayskou premiéru v červenci roku 2006 v New Yorku, aby už od 10. prosince téhož roku putovalo přímo na Broadway, do divadla Eugena O'Neill. Dílo získalo 11 nominací na prestižní ocenění TONY, z nichž dostalo 8 za nejlepší muzikál, režii, hudbu, hlavního protagonistu aj. „Jednou za generaci, máme-li štěstí, se neočekávaně objeví nový muzikál, který vše změní. To je to vzrušující na úspěchu uvedení Procitnutí jara“ (New York Observer). Procitnutí jara uvedeme v české premiéře v režii Stanislava Moší.

Premiéra: 21. listopadu 2009

ČINOHERNÍ SCÉNA

Francis Weber

BLBEC K VEČEŘI

situční komedie

V zemi galského kokhota se nerodí pouze vynikající víno a skvělé sýry. Snad díky pohutným dějinám je Francie zemí, která rodí i znamenité komedie. V předvánočním čase vám přinášíme jednu z nich. Pierre Brochant má s přáteli podivuhodný zvyk. Každý týden pozvou na večeři nějakého prostého, respektive hloupého člověka a celý večer se potom baví na účet tohoto „blbce, tupce, osla“, aniž by dotyčný věděl, že se mu společnost vysmívá. Dalším takovým obětním beránkem měl být i Francois Pignon, jehož největší záburou je stavět modely různých budov ze sirek. Obvyklý večírek se ovšem nekoná. Situace se podle pravidel situační komedie zamotává, když Pierreovi oznámí žena, že jej opouští. Na pomoc nešťastnému manželovi zůstává pouze jednoduchý Francois, jehož vinou se do děje přilepte spirituálně šilená milénka, škodolibý (ne)přítel a dokonce kontrolor daňového úřadu. Mistrně vybudovaná zápletka s jiskrnými dialogy pochází z pera francouzského autora Francise Webera, který je známý i jako filmový autor a režisér. Tuto komedii plnou omylů, nedorozumění, gagů a vášní s mravolichým koncem uvedeme v režii Zdeňka Čermína.

Premiéra: 12. prosince 2009

HUDEBNÍ SCÉNA

Jerry Herman, Michael Stewart

HELLO, DOLLY!

výpravný muzikál

Městské divadlo Brno kromě své systematické snahy o uvádění titulů ve světových i českých premiérách samozřejmě cítí povinnost uvádět i tituly z tzv. „zlatého fondu hudebního

muzikálového divadla“. Mezi ně nepochybně patří i dílo skladatele Jerryho Hermana a libretisty a textaře Michaela Stewarta, muzikál vpravdě světového jména - Hello, Dolly! Dílo, které po své newyorské premiéře v roce 1964 zaznamenalo světový úspěch, je geniální hudební adaptací divadelní hry Thornthona Wildera Dohazovka, jejíž předlohou zase byla bláznivá komedie Johanna Nepomuka Nestroje A jde se řádit, jejíž předlohou zase byla vtipná jednoaktovka Johna Oxenforda Dobře strávený den (jedná o tak vzrušující téma). Kdo muzikál nezná, tomu připomínáme: Jedná se o příběh podnikavé zprostředkovatelky sňatků na newyorském předměstí – dohazovačky Dolly Leviové, která si ovšem toho nejlepšího zákazníka nechává pro sebe a kouzlem své osobnosti dokáže mizantropického starého mládence Horáce Vandergelderů nakonec změnit i proti jeho vůli v galantního a milujícího muže. Ustřední píseň byla nahrána nesčetněkrát, ale šlágr z ní udělal svým osobitým „chraplavým“ hlasem až Louis Armstrong. Filmové zpracování zajistilo muzikálu nesmrtelnou slávu, když v roce 1969 věhlasný tanečník, choreograf a režisér Gene Kelly natočil film s Barbourou Streisandovou a Woldem Mattheuem v hlavních rolích. Od své premiéry se tento muzikál hrál na Broadwayi do roku 1970 a dosáhl fantastického počtu 2844 repríz. U nás se režie ujme Gustav Skála, jeho inscenace komedie „Brouk v hlavě“ se u nás hraje již 12 let a podobný osud zastít čeká jak jeho Charleyovu tetu, tak jistě i muzikál Hallo, Dolly!

Premiéra: 23. ledna 2010

ČINOHERNÍ SCÉNA

Zdenek Merta, Zora Jandová NAHÁ MÚZA

šansonový muzikál / světová premiéra

V meziválečném Paříži se scházejí umělci z celého světa, město žije uměním, ale nenápadně se mezi bohémy a smetánku vkrádá i hrozba druhé světové války. Městem zní hlasy kameletů a umělci hledají v barech a kabaretech své múzy. Jednou z nich se stává i mladá malířka Magdaléna, která zasáhne do života hned dvou mužů. Frederik a Marian byli přátelé, než potkali tuto tajemnou, talentovanou a okouzlující ženu. Osudy postav se zamotávají, hrdinové hledají své místo na zemi, pokoušejí se jít za splněním svých snů. Autorský muzikál Zdenka Merty a Zory Jandové rozehrává příběh o lásce, o umění a o hledání sebe sama v rychlých střizích, retrospektivních vzpomínkových výjevech a vizuálně působivých obrazech. V romantickém příběhu se značnou dávkou sarkasmu a nadhledu ožívají obrazy, barvy a konečně i opravdová Múza připravená políbit svého umělce. Inscenaci uvedeme v režii Simona Cabana.

Premiéra: 6. února 2010

HUDEBNÍ SCÉNA

Aristofanés, Zdenek Merta, Jiří Žáček PTÁKOVINY PODLE ARISTOFANA

politicko-satirický muzikál / nová verze

Recký dramatik Aristofanés je pro svůj ostrý vtíp, odvahu tnout do živého bez ohledu na to, koho z momentálních společenských „elit“ a „celebrit“ si pohněvá, právem zván praotec všech satiriků. Přestože jsou jeho hry téměř 2400 let staré, jsou ve své velkolepé společenské kritičnosti stále inspirující. Zřejmě nejznámější a neúspěšnější adaptací v Čechách je přepis Ptáků básníka Jiřího Žáčka Ptákoviny podle Aristofana, jeden z ojedinělých počínů českého satirického divadla 80. let. Žáček svou značně volnou adaptaci Aristofanových Ptáků tehdy komentoval větou: „Na případnou námitku, že tohle už je jiná hra než Ptáci, mohu odpovědět protinámitkou, že i svět se od Aristofanových ptáků někdy změnil.“ Jde o text, který má pro Městské divadlo takřka historický význam – při jeho inscenaci se v těsně předrevolučním Národním divadle poprvé sešli režisér Stanislav Moša a hudební skladatel Zdenek Merta. Nyní se k patřičně aktualizovanému a revidovanému textu vracjí, aby se opět pokusili (Žáčkoviny slovy) „vyvolat ducha lidové taškařice s její živelnou hravostí, plebejskou neuctivostí a humornou nadsázkou.“ Neboť: „Staré se tváří jako nové,

/což mění leda kolorit./ Vždycky se sčuchnou vyžírkové/ a usadí se u koryt!“

Premiéra: 13. března 2010

ČINOHERNÍ SCÉNA

Jan Anouilh

BECKET ANEB ČEST BOŽÍ

historické drama o hledání a nalézání sebe sama

Proslulá Anouilhoва hra je ozdobou světových jevišť už dobré polstoliletí a jaksi ne a ne zestárnout. Snad proto, že je prostě moudrá. Drama s námětem z anglické historie (12. století) využívá techniky «divadla na divadle» k evokaci vzrušujícího příběhu o přátelství a posléze rivalitě mezi králem Jindřichem II. Plantagenetem a jeho kumpánem, anglosaským feudálem Thomasem Becketem. Ten jako noblesní kolaborant virtuózně «tančí mezi vejci», jen aby si zachoval své výsady: je mladý, lehkomyšlný, chce žít a užívat si. Až do chvíle, kdy ho král přinutí přijmout úřad arcibiskupa canterburského, hlavy církve v Anglii: «Bíl jsem člověk beze cti, a najednou jsem čest zase našel, křehkou a zranitelnou jako dítě, čest Boží. A ta se stala i mou ctí.» Přeloženo do obvyklých slov: Becket nachází ztracenou důstojnost a poctivost k sobě samému. Pro tuto čest Becket obětuje pohodlí, majetek, přátelství krále a vpsedl i život. V dramatu, které se vyznačuje Anouilhoovou elegantní schopností pojednat politikum vzrušivě a s nadsázkou, suchým humorem a brilantní konverzační vrbroušeností oscilující mezi vtípem a filosofickou meditací, mezi tragikou a komikou, ožívají témata vzpoury individua proti zavedenému řádu, samoty jedince uprostřed druhých, vztahu lidského soukromí a světa... inscenaci bude režírovat slovenský režisér Janez Starina.

Premiéra: 24. dubna 2010

ČINOHERNÍ SCÉNA

Robin Hawdon

ÚŽASNÁ SVATBA

třeskutá komedie

Posledním „kořením“ na sezonní nabídce našeho divadla bude opět komedie, tentokrát dábělská. Svatební obřad a chvíle před ním jsou obvykle situací, kdy se lámou životní osudy. Tak je to i v jedné z nejlépe napsaných komedií současnosti. Bill s Rachel jsou šťastní. Bill s Rachel se budou brát. Oba se na svatbu velice těší. I Tom, Billův svědek, se těší. I Rachelini rodiče se těší. A krásné svatební apartmá je pronajato... Jenže ráno před svatbou se Bill probudí v posteli pro noci, kterou si nepamatuje, s dívkou, kterou si nepamatuje a navíc si ani nepamatuje, co se mezi nimi dělo – a dívka říká, že leccos. Nezbyvá než jí okamžitě ukryt do koupelny a za vydatné pomoci svědka Toma a nebohého, do věci omylem zapleteného pokojské Julie se pokusit vše utajit před nevěstou a její matkou, zatímco na radost pijící otec začíná přisobit hotelové obsluze mírné komplikace. Vše se navíc definitivně zaplete ve chvíli, kdy Tom zjistí, která to dívka s Billem stáje noc. Vše v této komedii záměn, lži a nedorozumění spjeje k nevyhnutelné katastrofě, která se nakonec ukáže paradoxně být tím nejšťastnějším řešením. Skvozná klasická situáční komedie zkušeného britského dramatika Robina Hawdona obletěla od své premiéry v roce 1994 jeviště celé Evropy! U nás bude uvedena v režii Stanislava Slovaka.

Premiéra: 22. května 2010

Objednávky na Sezonní předplatné 2009/2010

**přijímá komerční oddělení divadla,
Lidická 16, 602 00 Brno, tel.: 533 316 410.**

**Cena Sezonního abonmá: 3 200,- Kč ; pro důchodce, studenty a držitele průkazů ZTP a ZTPP: 2 400,- Kč.
Předplatné lze zakoupit od 4. května 2009 každý všední den od 9.00 do 16.30 hod.
(Během prázdnin: po, út, čt, pá 10.00 - 14.00 hod., středa 9.00 - 16.30 hod.).
Abonmá lze objednávat i na <http://www.mdb.cz>.
Uzávěrka 31. 7. 2009.**

RÁDIO PETROV

PETRA DOHNALOVÁ

ZBYNĚK LOUCKÝ

WWW.RADIOPETROV.COM

Yasmina Reza: **KUMŠT**

Je to jen čtrnáct let (psal se rok 1994), co nepřilíží úspěšná francouzská herečka Yasmina Reza napsala konverzační komedii pro tři muže s prostinkým názvem – Art (Umění). V českém překladu Michala Láznírovského Obraz, v Německu Kunst, v Polsku Sztuka, na Slovensku a posléze i v některých českých divadlech Kumšt. Obdržela za ni prestižní Molièrovu cenu, text byl od té doby přeložen do 35 světových jazyků a účinkovala v něm nejedna hvězda francouzského, německého či anglického divadla. Yasmina Reza od té doby napsala vícero pozoruhodných textů (v českých divadlech měly největší ohlas její Tři verze života), ale triumfálnímu úspěchu Kumštu a zároveň jeho účinné jednoduchosti se už nepřiblížila. Neří divu. Ta hra má takřka geniální výchozí situaci – tři mnohaleté přátelé středního věku rozdělí názor na koupi jednoho z nich. Ten si totiž za nekřesťanské peníze pořídí obraz. A ne ledajaký. Bílý obraz s bílými proužky od uznávaného současného malíře. Prostě kus bílého plátna... Za diskusi, je-li tato koupě výrazem vytríbeného vkusu, nebo jen snobským pozérstvím, tanou otázky podstatnější. Až po tu hlavní – co vůbec to naše kamarádství drží pohromadě? Je až překvapivé, jak

Alan Novotný, Tomáš Sagher, Zdeněk Bureš nebo Karel Mišurec a další.

Brandon Thomas: **CHARLEYOVA TETA**

Rozpuštělá komedie (a vůbec jedna z nejlepších napsaných komedií v historii divadla) o dvou oxfordských studentech, Charliem a Jackovi, kteří se chystají pozvat dívky svého srdce na milostnou schůzku. Tu však s ohledem na svou stydlivost i možné snadnější získání nebo dívek hodlají zinscenovat jako setkání s Charleyovou tetou. Zlomyslná náhoda spolu s dluhy, typickým pro průvodcem studentských let v každé zemi a době, zavíní, je v roli Charleyovy tety vystoupí poněkud rozmanitý student Babberley. Řada překvapivých situací a nádherný humor, vycházející z těch nejlepších anglických tradic, jsou spolehlivou zárukou kvalitní divácké zábavy s příjemnými ozvěnami nostalgie. Režie byla svěřena Gustavu Skálovi - (vzpomeňme na jeho – našeho „nesmrtelného“ *Brouka v hlavě*).
Režie: Gustav Skála
Účinkují: Igor Ondříček, Petr Štěpán, Alan Novotný, Pavla Vítázková, Radka Coufalová, Josef Jurásek, Zdeněk Junák, Irena Konvalinová nebo Eva Gorčicová, Lenka Janíková a Jan Mazák.

HRAJEME

přesnou sondu do mužských ješitností, póz a drobných lží Reza jako žena podnikla. A jak svrchované vtipnou komediální formou své poznání o možnostech a limitech „chlapského“ přátelství nám coby divákům podává.
Režie: Zdeněk Černín
Hrají: Erik Pardus, Viktor Skála a Lukáš Hejlík nebo Patrik Bořecký.

Tennessee Williams:

KOČKA NA ROZPÁLENÉ PLECHOVÉ STŘEŠE

Mimořádná hra je dílem Tennessee Williamse, jednoho z nejvýznamnějších dramatiků 20. století. Jeden z jeho nejvýznamnějších textů (ověnčený i prestižní Pulitzerovou cenou) jistě netřeba zvlášť představovat. Stačí jen připomenout skálu světových herců od Paula Newmana přes Kathleen Turnerovou k Laurenci Olivierovi, kteří v této hře, proslulé mimořádnými hereckými příležitostmi, dosahovali vrcholů své kariéry. Podtitul „Kočky“ by mohl znít „rodinná oslava s tajemstvím“. Pan Pollitt, miliardář a jeden z největších vlastníků pozemků na americkém jihu, slaví své pětádesáté narozeniny ve velkém stylu. Všichni se veselí s ním, kromě syna Bricka, který se osaměle upíjí ve svém pokoji. Navíc „tatka Pollitt“ dostává jeden nečekaně velkolepý dárek navíc: jeho podezření, že má rakovinu, bylo mylné. Nebo ne? Mistrná psychologická pitva napjatých vztahů v rámci jedné jižanské rodiny, kofeněná navíc nastávajícím bojem o případnou pozůstatost...
Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Hana Briešťanská, Lukáš Hejlík, Pavla Vítázková, Jana Gazdíkovič, Zdeněk Junák, Karel Mišurec, Patrik Bořecký, Miloš Kročil a další.

Dmitrij Merežkovskij: **SMRT PAVLA I.**

Jeden z nejvýznamnějších představitelů ruské moderny Dmitrij S. Merežkovskij psal své nejlepší jevištní dílo za pohnuté atmosféry první ruské revoluce 1905. Mistrně v něm vystihl dvojí tvář nemilovaného syna Kateřiny Veliké, cara Pavla I. - bezkrupulzního tyranu, řádícího bestie, i něžného milence a sentimentálního snílka. Na rosnou scénou se drama dostalo až po pádu samoděržaví a posléze ve dvacátých letech, kdy bolševický režim přinutil autora odejít do emigrace, prošlo úspěšné evropskými jevišti. Historicky věrné, psychologicky vstřížné a dramaticky strhující podání přízračného ozduší despotie a její krutosti v kontrastu s křehostí člověka – to vše vytvořilo z Merežkovského hry jeden z nejsuggestivnějších obrazů ruských dějin. Zároveň se jedná i o mimořádně silné dílo plné nadčasových dimenzí. Na půdorysu společenské tragédie rozvíjí se i tragédie rodinná, v závěru nabývající mohutnosti antických tragédií.
Režie: Hana Burešová

Hrají: Erik Pardus, Petr Štěpán, Igor Ondříček, Oldřich Smysl nebo Jaroslav Matějka, Irena Konvalinová, Pavla Vítázková, Mária Lalková, Ladislav Kolář, Jan Mazák, Viktor Skála, Zdeněk Junák,

Carlo Goldoni: **SLUHA DVOU PÁNŮ**

Snad nejslavnější hrou Carla Goldoniho je pozdní komedie dell'arte *Sluha dvou pánů* s ústřední postavou omezeného i mazaného Truffaldina. Veselý příběh s milostnou zápletkou, ve které dívka převedená za muže hledá svého milého, jako by ironicky vyvracel rčení, že „nelze sloužit dvěma pánům najednou“. Avšak Truffaldino svou morálně problematickou aktivitou dokládá, že tomu tak lze, a zároveň že člověk přitom může dojít i štěstí.
Úprava a režie: Zdeněk Černín

Hrají: Martin Havelka, Petra Jungmanová, Ladislav Kolář, Pavla Vítázková, Zdeněk Junák, Zdena Herfortová, Irena Konvalinová, Patrik Bořecký, Michal Nevěčný.

William Shakespeare: **VEČER TŘÍKRÁLOVÝ**

Jedná se o jednu z největších Shakespeareových komedií lásky, převleků, překvapivých rozuzlení i zcela zvláštní poetiky. Bývá označována jako komedie slavnostního veselí či komedie masopustu. Bláznivý sváteční a převrácený svět. Veškeré to třetěšně se samozřejmě točí kolem lásky. Z tolika přeludů je živa láska, že sama je svým vlastním přeludem. Ztroskotání lodi rozdělí blížence Violu a Sebastiana. Viola přijímá v chlapečském převleku pod jménem Cesario službu pátého u Orsina, knížete illyrského, a zamiluje se do něho. Ten však miluje bohatou a krásnou hraběnkou Olivii. Vyšle k ní jako svého posla lásky Cesaria a Olivie zahorí láskou k mladému zprostředkovateli. Děj se zauzlí, když se na scéně objeví Sebastian a Olivie, pokládají ho za Cesaria, s ním uzavírají tajný sňatek. Romantický příběh se prolétá s pásmem komických, jehož protagonisty jsou si Tobiasš Říhal, Olivin strýc, jeho kumpán rytíř Ondřej Třasofitka a hraběnkina komorná Marie. Všichni tři jsou strženi neplechly na zaplísklém puritánovi Malvoliovi, správci Olivini panství: podvrženým listem jej přesvědčí, že ho puvábná hraběnka miluje... Zkrátka rozverná sváteční komedie pojednává o různých podobách lásky, je plná převleků, soubojů a humoru. Nebyl by to však dramatik z největších, kdyby kamealovnou nespoutanost nerelativizoval „snem“ o prchavém mládí, o zoufalství odmítnutých, o syrovém nečase. Večer tříkrálový tedy přináší pro každého něco; záleží na nás, chceme-li se na lidské hemžení divat různými brýlemi, nebo skrze začouzené skřítko.
Režie: Roman Polák

Hrají: Petr Gazdík, Pavla Vítázková, Hana Holíšová nebo Hana Kovářiková, Martin Havelka, Jan Mazák, Irena Konvalinová, Viktor Skála, Erik Pardus, Jaroslav Matějka, Zdeněk Junák, Lenka Janíková, Veronika Poláčková, Patrik Bořecký, Michal Istenik a další.

Alexandre Dumas st., Hana Burešová, Štěpán Otčenášek:

TRÍ MUŠKETÝŘI

Nejnovější dramatičtace slavného historicko-dobrodružného románu rozvíjejícího romantický příběh o cti, věrnosti a lásce na pozadí politických intrik. Tři nerozluční přátelé, členové královských mušketýřů, statečný Athos, silák Porthos a subtilní Aramis nacházejí nového druhu ve veselém gaskoňském šlechtici d'Artagnanovi. Společně pak celý intrikám kardinála Richelieua, který se s pomocí svých spiků - Milady de Winter a hraběte Rocheforta - snaží zkompromitovat francouzskou královnu a u-

ČINOHERNÍ SCÉNA

2.4.	čtvrtek	Yasmina Reza	zakoupeno
19.00		Kumšt	
3.4.	pátek	Yasmina Reza	AB5
19.30		Kumšt	
4.4.	sobota	Tennessee Williams	
19.30		Kočka na rozpálené plechové střeše	
5.4.	neděle	Tennessee Williams	E7
19.30		Kočka na rozpálené plechové střeše	
6.4.	pondělí	Dmitrij Merežkovskij	PPP
18.00		Smrt Pavla I.	
7.4.	úterý	Dmitrij Merežkovskij	P18
18.00		Smrt Pavla I.	
8.4.	čtvrtek	Georges Feydeau	
19.30		Brouk v hlavě	
9.4.	pátek	Tennessee Williams	A5
19.30		Kočka na rozpálené plechové střeše	
10.4.	úterý	Tennessee Williams	A2
19.30		Kočka na rozpálené plechové střeše	
11.4.	středa	Brandon Thomas	
19.30		Charleyova teta	
12.4.	čtvrtek	Brandon Thomas	PP1
18.00		Charleyova teta	
13.4.	pátek	Carlo Goldoni	
19.30		Sluha dvou pánů	
14.4.	sobota	Carlo Goldoni	
19.30		Sluha dvou pánů	
15.4.	neděle	Tennessee Williams	D
19.30		Kočka na rozpálené plechové střeše	
16.4.	pondělí	Tennessee Williams	
19.30		Kočka na rozpálené plechové střeše	
17.4.	úterý	William Shakespeare	C2
19.30		Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	
18.4.	středa	William Shakespeare	
18.00		Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	
19.4.	čtvrtek	William Shakespeare	AB4
19.30		Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	
20.4.	pátek	Yasmina Reza	C5
19.30		Kumšt	
21.4.	sobota	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	AB6
19.30		Tři mušketýři	
22.4.	neděle	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	
18.00		Tři mušketýři	
23.4.	pondělí	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	
18.00		Tři mušketýři	
24.4.	úterý	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	AB2
19.30		Tři mušketýři	
25.4.	čtvrtek	Eduardo Rovner	
19.30		Vrátila se jednou v noci	

HUDEBNÍ SCÉNA

1.4.	středa	A. L. Webber, T. Rice	A3/AB3
19.30		Evita	
2.4.	čtvrtek	S. Sijváč, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	C4
19.30		Sněhurka a 7 trpaslíků	
3.4.	pátek	S. Sijváč, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
18.00		Sněhurka a 7 trpaslíků	
4.4.	sobota	S. Sijváč, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
14.00		Sněhurka a 7 trpaslíků	
4.4.	sobota	S. Sijváč, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
18.00		Sněhurka a 7 trpaslíků	
5.4.	neděle	S. Sijváč, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
14.00		Sněhurka a 7 trpaslíků	
5.4.	neděle	S. Sijváč, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
18.00		Sněhurka a 7 trpaslíků	
6.4.	středa	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
19.30		Les Misérables (Bidníci)	
7.4.	čtvrtek	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
19.30		Les Misérables (Bidníci)	
8.4.	pátek	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	C5/E5
19.30		Les Misérables (Bidníci)	
9.4.	sobota	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
19.30		Les Misérables (Bidníci)	
10.4.	neděle	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
19.30		Les Misérables (Bidníci)	
11.4.	úterý	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
19.30		Les Misérables (Bidníci)	
12.4.	středa	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	A3/AB3
19.30		Les Misérables (Bidníci)	
13.4.	čtvrtek	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
19.30		Les Misérables (Bidníci)	
14.4.	pátek	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
19.30		Les Misérables (Bidníci)	
15.4.	sobota	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
15.00		Les Misérables (Bidníci)	
16.4.	sobota	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
19.30		Les Misérables (Bidníci)	
17.4.	pátek	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	A/M2009
19.30		Mam'zelle Nitouche	
18.4.	sobota	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	
15.00		Mam'zelle Nitouche	
18.4.	sobota	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	R/X2009
19.30		Mam'zelle Nitouche	
19.4.	neděle	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	Z/T2009
19.30		Mam'zelle Nitouche	
20.4.	pondělí	A. L. Webber, T. Rice	
19.30		Evita	
21.4.	úterý	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
19.30		Les Misérables (Bidníci)	
22.4.	pátek	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	A/M2009
19.30		Mam'zelle Nitouche	
23.4.	sobota	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	R/X2009
15.00		Mam'zelle Nitouche	
24.4.	sobota	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	Z/T2009
19.30		Mam'zelle Nitouche	
25.4.	neděle	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	
19.30		Mam'zelle Nitouche	
26.4.	čtvrtek	A. L. Webber, T. Rice	A4/AB4
19.30		Evita	

Kumšt,
režie: Zdeněk Černín

Zájezdy: 29. dubna hostuje MdB s Mam'zelle Nitouche ve Zlíně.

ČINOHERNÍ SCÉNA

1.5.	pátek 19.30	William Shakespeare Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	E5
2.5.	sobota 18.00	William Shakespeare Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	D
3.5.	neděle 19.30	William Shakespeare Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	
4.5.	pondělí 19.30	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek Tři mušketýři	
5.5.	úterý 18.00	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek Tři mušketýři	
6.5.	středa 19.30	Tennessee Williams Kočka na rozpaleném plechové střeše	AB3
7.5.	čtvrtek 19.30	Tennessee Williams Kočka na rozpaleném plechové střeše	
8.5.	pátek 19.30	Tennessee Williams Kočka na rozpaleném plechové střeše	C5
11.5.	pondělí 19.30	Eduardo Rovner Vrátíla se jednou v noci	M2009
12.5.	úterý 19.30	Eduardo Rovner Vrátíla se jednou v noci	Z2009
13.5.	středa 19.30	Eduardo Rovner Vrátíla se jednou v noci	T2009
14.5.	čtvrtek 19.30	Tennessee Williams Kočka na rozpaleném plechové střeše	A4
15.5.	pátek 19.30	Tennessee Williams Kočka na rozpaleném plechové střeše	E5
17.5.	neděle 19.30	Yasmina Reza Kumšt	Festival Týden Kejkliřů
19.5.	úterý 19.30	Brandon Thomas Charleyova teta	Festival Týden Kejkliřů
21.5.	čtvrtek 19.30	J. Borgeson, A. Long, D. Singer Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách	
22.5.	pátek 19.30	Brandon Thomas Charleyova teta	A2009
23.5.	sobota 19.30	Brandon Thomas Charleyova teta	
28.5.	čtvrtek 19.30	A. P. Čechov Tři sestry	C4
29.5.	pátek 14.00	A. P. Čechov Tři sestry	veřejná generálka
29.5.	pátek 19.30	A. P. Čechov Tři sestry	předpremiéra, A5
30.5.	sobota 19.30	A. P. Čechov Tři sestry	premiéra, P
31.5.	neděle 19.30	A. P. Čechov Tři sestry	premiéra

*Tři mušketýři,
režie: Hana Burešová*

HUDEBNÍ SCÉNA

1.5.	pátek 19.30	A. L. Webber, T. Rice Evita	A5/AB5
2.5.	sobota 19.30	A. L. Webber, T. Rice Evita	A6/AB6
3.5.	neděle 19.30	A. L. Webber, T. Rice Evita	
4.5.	pondělí 19.30	A. L. Webber, T. Rice Evita	
5.5.	úterý 19.30	A. L. Webber, T. Rice Evita	A2/AB2
6.5.	středa 19.30	A. L. Webber, T. Rice Evita	
7.5.	čtvrtek 19.30	A. L. Webber, T. Rice Evita	C4
8.5.	pátek 19.30	A. L. Webber, T. Rice Evita	
11.5.	pondělí 19.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bidníci)	
12.5.	úterý 15.00	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bidníci)	
12.5.	úterý 19.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bidníci)	
13.5.	středa 19.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bidníci)	
14.5.	čtvrtek 15.00	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bidníci)	
14.5.	čtvrtek 19.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bidníci)	
15.5.	pátek 19.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bidníci)	
16.5.	sobota 19.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bidníci)	Festival Týden Kejkliřů
18.5.	pondělí 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Čarodějky z Eastwicku	
19.5.	úterý 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Čarodějky z Eastwicku	
20.5.	středa 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Čarodějky z Eastwicku	
22.5.	pátek 18.00	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	
23.5.	sobota 14.00	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	
23.5.	sobota 18.00	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	
24.5.	neděle 14.00	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	
24.5.	neděle 18.00	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	
26.5.	úterý 19.30	Zdeněk Merta, Stanislav Moša Peklo	
27.5.	středa 19.30	Zdeněk Merta, Stanislav Moša Peklo	R/X2009

Zájezdy: 20. a 21. května hostuje MdB s komedií Sluha dvou pánů ve Znojmě a 21. května s muzikálem Jesus Christ Superstar v Lublani.

pevnit osobní moc. Po četných dobrodružstvích, v nichž je odkrýváno i leccos ze záhadné minulosti hrdinů, rytmickou mušketýrní a jejich věrnost šlechtickým zákonům cti vítězí nad nástrahami mstivé Milady i kardinála. Tři mušketýři dodnes uchvacují svým dobrodružným pojetím, optimismem a životní energií, s níž hlavní postavy úspěšně čelí překážkám. V mušketýrské epopeji se Dumasovi podařilo vytvořit obraz nezapomenutelných hrdinů, kteří se díky morálnímu vlastnostem, odvaze, věrnosti a cti stali symbolem statečnosti a rytířskosti. Dramatizace výjimečně úspěšných spolupracovníků našeho divadla bude v mnohem překvapující!

Režie: Hana Burešová

Hrají: Michal Isteník, Igor Ondříček, Petr Štěpán, Jaroslav Matějka, Ladislav Kolář, Ivana Vaňková, Pavla Vítázková, Eva Jedličková, Irena Konvalinová, Josef Jurásek, Viktor Skála, Dušan Vítáček, Zdeněk Bureš, Karel Jícha nebo Lukáš Vlček, Jan Mazák, Patrik Bořecký, Mária Lalková a další.

HRAJEME

Eduardo Rovner: VRÁTILA SE JEDNOU V NOCI

Břilantně napsaná komedie nejprodávějšího současného autora argentinského divadla úspěšně obléhá celý svět a dočkala se mnoha prestižních ocenění. Pedikér a starý mládenec Manuel pravidelně navštěvuje hrob své matky, aby jí týden co týden vyličil, co nového se mu přihodilo. Skutečnost si lehce přibarvuje, některé věci zamlčí, jenom aby se matce jevil v lepším světle. Když jí jednoho dne oznámí, že se konečně chystá oženit, očekává ho po návratu domů neuvěřitelné překvapení: jeho matka Fanny po deseti letech „odpočinku v pokoji“ vstane z hrobu, aby na situaci osobně dohlédla. Energičká žena se tak znovu začne plést do života svého dospělého syna: a jelikož on je pochopitelně jediný, kdo jí vidí a slyší, spouští se řetězec komických situací, nedorozumění, zámen a zmatků... Eduardo Rovner ve své komedii o nádherné vítělní, byť mrtvé ženě, neopakovatelným způsobem vystihuje důležitost přátelství i lásky. V hlavní roli – kdo jiný, než Zdena Herfortová...

Režie: Emil Horváth

Hrají: Zdena Herfortová, Erik Pardus, Jana Musilová, Igor Ondříček, Zdeněk Bureš, Karel Janský, Miloš Kročil, Eva Jelínková a Josef Jurásek.

H U D E B N Í S C É N A

A. L. Webber, T. Rice: EVITA

Po světovém úspěchu muzikálu Jesus Christ Superstar se oba autoři pustili do muzikálového zpracování životního osudu významné osobnosti novodobých dějin, Evy Perón. Evita je manželka diktátora Juana Peróna, první dáma Argentiny v letech 1946–1953 a obdivovaná davy. Proti Evě a Perónovi stojí cynický levíčák Che (Che Guevara) jako chór o jednom hlasu, jehož extravagantní dramatickou podobu vytvořil režisér světové premiéry v Prince Edward Theatre v Londýně roku 1978 American Harold Prince. Tento muzikál úspěšně používá dva hudební styly – soft-rock, příjemně ozvláštněný španělskými prvky, a ten mistrně spojuje s dramaticky odlišným moderním hudebním jazykem. Po dílech Jesus Christ Superstar a Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť (oboje v režii Stanislava Moši) uvedeme na Hudební scéně také Evitu opět v překladu Michaela Prostějovského jako v pořadí již třetí dílo této snad nejuspěšnější světové autorské muzikálové dvojice.

Režie: Pavel Fieber

Účinkují: Radka Coufalová nebo Hana Holíšová, Ján Jackuliak nebo Stano Slovák nebo Dušan Vítáček, Jiří Horák nebo Igor Ondříček, Robert Jícha nebo Jiří Mach nebo Radek Novotný a další.

Stano Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán, Karel Cón:

SNĚHUURKA A 7 TRPASLÍKŮ

Příběh, který znají snad všichni – po smrti laskavé královny matky si přivádí hodný Král domů zlou Macechu, která nedokáže snést krásu své nevlastní dcery. A když zemře i Král, je jí mladá Sněhuurka vydána zcela na milost a nemilost. Před smrtí jí zachrání jen útek do hlubin temného lesa. Na konci této strastiplné pouti však utíká k jejím štěstí útulný domeček se sedmi postýlkami – jedna pro Průfu, jedna pro Kejhala, jedna pro Dřímala,

jedna pro Rejpala, jedna pro Stydlína, jedna pro Štístka a jedna pro Šmudlu. Jen české ženské ruky tu jaksí chybí a postýlky jsou poněkud malé. Ovšem Macecha se dozví, že Sněhuurce se podařilo uniknout jejím spádem a rozhodne se zbavit se jí sama...

Na pozadí známé pohádky bratří Grimmů, jasně inspirovaný proslulou animovanou verzí Walta Disneyho, tvoří hudební skladatel Karel Cón a libretisté Stanislav Slovák, Jan Šotkovský a Petr Štěpán svou osobitou stavbu, plnou hororového napětí, zřetěštěného humoru i pohádkové laskavosti. Vše samozřejmě kořeněné půvabnými, chytlivými písničkami. Sněhuurka a 7 trpaslíků má všechny předpoklady být příjemným představením, nabízejícím dostatek radosti i potěšení dětem i dospělým. Zkrátka milou zápravou pro celou rodinu.

Režie: Stano Slovák

Hrají: Radka Coufalová nebo Svetlana Slováková, Jan Apolenář nebo Milan Němec, Rastislav Gajdoš nebo Petr Štěpán, Robert Jícha nebo Aleš Stanina, Ladislav Kolář nebo Igor Ondříček, Jiří Mach nebo Dušan Vítáček, Ján Jackuliak nebo Jakub Ulíčník, Robert Musialek nebo Lukáš Vlček, Jakub Przebinda nebo Jiří Ressler, Michal Matěj, Vojtěch Blahuta nebo Alan Novotný a další.

Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg

LES MISÉRABLES (BIDNÍČI)

Tento muzikál byl k dnešnímu dni uveden ve více než padesáti světových metropolích: od pařížské premiéry v Palais des Sports v roce 1980 (v režii Roberta Hosseina) přes, po dílo zlomovou, premiéru v Londýně v Barbican Arts Centre v roce 1985 (v režii Trevora Nunn a Johna Cairda) a na Broadway v roce 1987, kde byl nominován na dvacát cen Tony za nejlepší muzikál, hudbu, libreto etc., ale i Tokio, Budapešť, Reykjavík, Oslo, Melbourne, Vancouver, Vídeň, Madrid, Stockholm, Prahu (1992), Singapur, Tallin či Bělehrad. Jeho proslulost a oblibu u nejširších vrstev publika má v nejlepším smyslu na svědomí známý britský producent Cameron Mackintosh, který objevil jeho bohatou muzikalitu, emocionálnu a literární kvalitu a nechal jej přeložit do angličtiny a znovu zinstrumentovat. Příběh o uprchlém galejníkovi Jeanu Valjeanovi, který vychází z Hugova slavného stejnojmenného románu (1862) našel naprosto adekvátní zpracování v jevištním ztvárnění, v němž se mistrně prolínají příběhy hlavního hrdiny, jeho neúnavného proslédovatele, policejního komisaře Javerta, malé osiřelé Cosetty, která najde domov a posléze i lásku studenta Maria, zvrhle komické dvojice majitelů hospody Thénardiérových, kteří přežívají za všech režimů... To vše na pozadí bouřlivé doby, kdy v červenci 1830 v Paříži vyrostou barikády revoluce, již se mnozí hrdinové děje také účastní. Davové scény se střídají s intimními, láska s nenávisí a boj s nadějí v lepší svět.

Režie: Stanislav Moša

Účinkují: Petr Gazdík nebo Jan Ježek, Igor Ondříček nebo Petr Štěpán nebo Lukáš Vlček, Markéta Sedláčková nebo Lenka Janíková nebo Hana Fialová, Jan Mazák nebo Tomáš Sagher, Radka Coufalová nebo Marta Prokopová, Jakub Ulíčník nebo Dušan Vítáček nebo Tomáš Novotný, Johana Gazdíkova nebo Hana Holíšová a další

Florimond Hervé, Henri Meilack, Albert Millaud

MAM'ZELLE NITOUCHE

„Svatá Nitouche, o mě patronko, zachrániš-li mne, má madonko, pak za to ráda slobím já, že se už polepším, když Pán Bůh dá...“ Tato opereta-vaudeville je nesmírně vtipnou, divadelně rozkošatělou konfrontací tří (i hudebně) rozdílných světů: kláštera, divadla a kasárna. Titulní hrdinka, chovanka Denisa, hraje ve svaťouškovském prostředí komedii, ale hraje jí i její učitel zpěvu, cti-hodný klášterní varhaník, pan Célestin. Říká se, že skladatel v něm našel své autobiografické rysy, Florimond Ronger, zvaný Hervé (1825 – 1892) totiž začínal také jako varhaník a své první operety musel psát také pod pseudonymem. Navíc pan Célestin užívá v Mam'zelle Nitouche umělecké jméno Floridor... Právo psát operetu o skladateli operet měl Hervé vic než kdokoli jiný, neboť to byl právě on, kdo komponoval vůbec první operety ještě před Offenbachem a kdo také otevřel první operetní divadlo. MAM'ZELLE NITOUCHE měla světovou premiéru v pařížském Théâtre des Variétés 11. 1. 1883. Už brzy po svém vzniku jí poprvé poznali i čeští (ND v Praze v roce 1890) a moravští (Staré divadlo na Veveří v roce 1892) diváci.

Režie, inscenační úprava a choreografie: Gustav Skála

Účinkují: Milan Němec nebo Igor Ondříček, Radka Coufalová nebo Johana Gazdíkova, Jiří Mach nebo Aleš Stanina nebo Jiří Zmizloch, Eva Gorčicová nebo Irena Konvalinová, Miroslava Kolářová nebo Vladimíra Spurná, Jan Apolenář nebo Zdeněk Junák nebo Zdeněk Bureš nebo Miloslav Čížek, Milan Horský a další.

Marcela Vandrová a Igor Ondříček

Herec Jiří Mach představuje grafické práce své partnerky herečky Radky Coufalové

Jiří Mach a Radka Coufalová

Do Dělnického domu v Brně-Židenicích si pozvala na Rendez-vous rozhlasová moderátorka Marcela Vandrová herce našeho divadla ozdobené vavříny Thálie a divácké ankety Křídla. Paní Vandrová tím zahájila pravidelný pořad, který bude v Dělnickém domě uvádět každý měsíc.

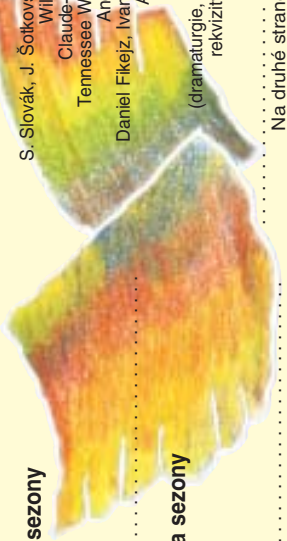
Radka Coufalová, Jiří Mach, Robert Jícha, Marcela Vandrová a Igor Ondříček

KŘÍDLA 2008/2009

Nejpopulárnější inscenace sezony (zaškrtněte)
 Alexandre Dumas st., Hana Burešová, Štěpán Otcenášek: **Tři mušketyři**
 Zdeněk Merta, Stanislav Moša: **Božská komedie - Peklo**
 Yasmina Reza: **Kumšt**

S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán a K. Cón: **Sněhurka a sedm trpaslíků**
 William Shakespeare: **Večer tříkrálový**
 Claude-Michel Schönberg, Alain Boublil: **Bidnáci**
 Tennessee Williams: **Kočka na rozpalené plechové sítěře**
 Andrew Lloyd Webber, Tim Rice: **Evita**
 Daniel Fikejz, Ivan Huvar, Rín Brezina: **Severská epopej (Singoalla)**
 Anton Pavlovič Čechov: **Tři sestry**

Nejvýraznější tvůrčí počín
 (dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

Nejpopulárnější herec sezony

Nejpopulárnější herečka sezony

Na druhé straně anketního lístku vyplňte své jméno a adresu

Zde, prosím, vyplňte následující údaje:

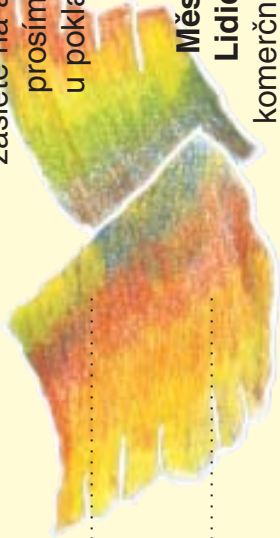
Jméno:

Adresa:

e-mail:

Anketní lístek

zašlete na adresu divadla nebo vhodíte,
prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
do 30. 11. 2009.

Městské divadlo Brno,

Lidická 16, 602 00 Brno

komerční odd.: +420 533 316 410

ZRCADLENÍ

*Sladké mámení: Jitka Čvančarová, Alena Antalová,
Yveta Blanarovičová, Jana Musilová, Ivana Vaňková,
Johana Gazdíková a nejsladší Markéta Sedláčková.*

BEZ KOMENTÁŘE

NEPŘEHLÉDNĚTE!

V dubnu si nenechejte ujít
rozvernou operetku

MAM'ZELLE NITOUCHE

s Radkou Coufalovou
nebo Johanou Gazdíkovou v hlavní roli

24.4.	19.30
25.4.	15.00
25.4.	19.30
26.4.	19.30

Zloděj koní Lujko Zobar (Cikáni jdou do nebe), král zbojníků Vilém (Máj), študentík Jack Chesney (Charleyova teta), dobrácký Myslivec (Sněhurka a sedm trpaslíků), bohémský mušketýr Porthos (Tři mušketýři) či Thálií oceněný světák Darryl van Horn (Čarodějky z Eastwicku). A nejčerstvěji nelitostný a krutý komisař Javert v muzikálovém trháku Les Misérables (Bídníci). Věru bohatý a zajímavý výčet. A přece je to jen zlomek rolí z rejstříku šumperského rodáka Petra Štěpána, který 20. května oslaví pětatřicáté narozeniny. I to byl důvod k setkání nad šálkem.

Hraješ v této sezoně ve dvou slavných francouzských románových adaptacích, navíc se dá říct, že v obou vystupuješ v uniformě – Portha ve Třech mušketýřích a komisaře Javerta v Bídnících. Dá se v těchto dvou postavách najít alespoň něco malinko společného?

Přiznám se, že na tohleto jsem vůbec nepřišel. Dobově jsou obě hry od sebe poměrně vzdálené, takže jsem nad tím takhle vůbec neuvažoval. Ty postavy se od sebe samozřejmě hrozně liší. Tři mušketýři jsou téměř pohádka, historický romantický příběh, Bídníci jsou zase z úplně jiného ranku, takže mě nenapadlo ty dvě figury nějakým způsobem spojovat. Už ani proto ne, že jsou odlišné i divadelní žánry.

Porthos, potažmo Tři mušketýři, je klasicky činoherní hraní, řekněme až tak trochu šaržička – mluvím tam hlubokým hlasem, hýbu se tam s břichem, čili když budu na sebe škarodý, je to takový šuplíček, jak se říká mezi herci. Javert pro mě byla úplně jiná práce, protože je to čistě o zpěvu. Ze zpívajícího herce se tak stal hrající zpěvák, protože tam mluvené slovo není ani jedno.

Moje zpívání bylo vždycky spíš takové „herecké zpívání“. Mluvil jsem o tom se Standou Mošou a ptal jsem se ho, jestli si myslí, že na takovou práci mám, protože se necítím být kovaný zpěvák a vyjadřovat se jenom zpěvem. A on mi tu roli svěřil. Pro mě to je v tomhle smyslu velikánská výzva – vyzkoušet si něco nového.

A jak to dopadlo, viděli diváci...

Neodvažuji se to hodnotit, protože se mi to hodnotit blbě. Můžu posoudit všechny ostatní na jevišti, jestli se mi líbí, nebo nelíbí, ale neměl jsem potřebu ptát se lidí: „A co já? Já jsem se vám líbil?“ Zajímalo mě spíš, jestli představení funguje tak, jak má, jestli je kompaktní. Hodně prostoru tu má sbor. Ti samí herci jsou na jevišti skoro pořád v několika rolích, několika kostýmech a svým způsobem to společně s Valjeanem táhnou oni.

Takže mě po premiéře představení spíš zajímalo, jak se lidi koukali na celek.

Jak se ti Javert hraje?

Na to je jednoduchá odpověď. Hraje se mi jedním slovem dobře. Díky vstřícnosti korepetitorů a tomu, že se mi lidi věnovali, s rolí nemám problém. Nemám tam místo, před kterým bych se třásl nebo před kterým bych si nebyl jistý. Takže se v tom cítím dobře a hraje se mi to pěkně.

Jak vypadají Bídníci v zákulisí? Tam musí být přece strašný šrumec...

Ono se to časem „ochodí“. Nejhorší to bylo u prvních generálek, když přivezli všechny ty velké kulisy – barikády, lom. To všechno je velikánské a sotva se

PETR ŠTĚPÁN

to do těch portálů na bok vleze. Během jedné z prvních generálek jsem seděl v maskárně, a protože jsem měl zrovna dvacet minut volno, přelicoval jsem se „na staro“. Přiběhl chlapec s rukou od krve a nadával. Za chvilku po něm zase herečka: „Doprčic, urvala jsem si tam nehet.“ Pak jsem přišel do portálu a tam poskakovala další po jedné noze, protože jí kulisa přejela nohu.

Když to ještě neznáš a soustředíš se na hodně věcí

RODINNÉ STŘÍBRO

najednou, zapomeneš třeba, že ti za zadkem jede jevištní stůl. Asi každému herci, který tady na Hudební scéně hrál, se už stalo, že si šlápl do prázdna. Protože když jevištní stůl vyjede nahoru, zůstane tam asi dvacetcentimetrový schod. Koukáš jinam a najednou šlápneš do prázdna a letíš. Je to jen dvacet čísel, ale ten pocit, kdy noha nenajde pevnou zem a člověk ztratí rovnováhu – z toho jsou ty nejhorší úrazy, vyvrtnuté kotníky a tak.

První generálky jsou vždycky trochu hektické, všichni v zákulisí běhají a snaží se stihnout, aby byli všude včas. Pak se to ochodí, každý si najde své cestičky, kudy má jít, kdy má čas si oddechnout, kam si má připravit kostým, aby to stihl, komu má říct, aby na

**S Janem Ježkem
v muzikálu *Bídníci***

něj čekal s hůlkou, protože nemá čas si pro ni dojit sám. Ochodí se to a během představení to běží v pohodě. Samozřejmě lidi ze sboru mají v *Bídnicích* šrumec pokaždé, protože mají velmi krátké úseky na to, aby se převlékli.

Tvoje postava komisaře Javerta, kterou alteruješ s Igorem Ondříčkem a Lukášem Vičkem, to v tomhle má asi jednodušší.

Javert je výborně napsaná role, odpovídáme vždycky úsek a jdeme si dáchnout. Začneme, uděláme bubáka, vyhodíme svoji vizitku a máme asi deset minut nebo čtvrt hodiny. Pak zase přijdeme, zase uděláme bubáka a máme dvacet minut. Pak přijde hlavní flák, šlágr Tam ve hvězdách. A nakonec sebevražda. Je to velmi chytré napsané v tom smyslu, že lidi mají čas si oddechnout a nabrat síly. Není to o tom být od začátku do konce na jevišti.

Nechceme tím určitě říct, že Javert je oddechová role, ale v jaké dosavadní roli ses nadřel nejvíc?

Těžko říct. Znamení kříže byl celkem záhul, tam jsem si vyhodil plotýnku. Lítal jsem tam po jevišti polonahý a zpocený, mlátil jsem sebou o zem tak, až jsem si vyhodil plotýnku. Ale asi největší makačka pro mne byla *West Side Story*. Přišel jsem ze školy a byl jsem dost shnilý, sice jsem občas zašel do posilovny nebo jsem si zaběhal, ale na tenhle styl pohybu jsem vůbec nebyl stavěný a připravený. Bylo to pro mě úplně z mosta do prosta, navlíct si rifle a lítat po jevišti, kolikrát jsem necítil plíce. Když jsme pak s představením přijeli do Bratislavy do haly Istropolis, kde jeviště bylo ještě o kus širší než u nás, každý krok navíc byl znát. Stáli jsme

všichni schovaní v portále a funěli jsme jako běsní psi. Ale *West Side Story* pro nás, kterým je dnes pětáctičet čtyřicet let, byla významným úsekem života, na který všichni strašně rádi vzpomínáme.

Ještě se vrátím k *Bídnicům*. Četl jsi Hugův román?

Nejdřív jsem viděl film s Jeanem Gabinem, pak se mi v rámci povinné četby dostala do ruky knížka. No, knížka... Dvě obrovské knihy! Nemůžu říct, že znám každou stránku románu. Ale *Bídnicí* znám a myslím, že je to potřeba pro lepší pochopení postav a vztahů mezi nimi. Muzikál je vlastně zjednodušený výcuc, protože to nemůžeme hrát pět hodin a přesně vysvětlovat všechny vztahy. Narazili jsme na to několikrát během zkoušení. Tak už jen kvůli tomu jsem si musel román vzít a přečíst si, proč a jak se to stalo. Ale číst takový velký román podrobně, na to prostě nebyl čas.

Já mám se čtením trochu problém, protože mi to strašně dlouho trvá a přiznám se, že jsem na to trošku líný. Ale ve chvíli, kdy už si nějakou knihu vezmu do ruky, tak mě to strašně baví. Je to úplně jiný vjem než film, kino, divadlo nebo televize.

V jednom rozhovoru jsi říkal, že jsi chtěl být původně režisérem.

To byla taková sranda, klukovský sen. Tehdy jsem vůbec neměl páru o tom, co ta práce obnáší. Bylo to tak, že dva kluci od nás ze třídy šli na konzervatoř, že budou herci. Tak abych se neopíčil po nich, řekl jsem, že budu režisér. A vzal jsem to za své, že když budu režisér, musím se připravovat na režijní dráhu, takže jsem si vypůjčil knihy a začal se učit. Pak jsem to řekl mamě a ta mi na to řekla: „Proč chceš být režisér? To musí být chytrý, sečtělý člověk, znalý spousty věcí, a ty seš přece blbej.“ A já na to: „No, to máš asi pravdu, že jsem blbej, tak jo – já teda budu herec.“

Městské divadlo ale ukazuje, že dává šanci hercům, kteří se chtějí stát režiséry – například Petru Gazdíkoví nebo Stanu Slovákovi. Nemáš touhu je následovat a zkusit si v rámci divadelní profese ještě něco dalšího?

Ničemu se v tomto ohledu nebráním. Dělal jsem

**Se Zuzanou Maurery
v muzikálu *Bídníci***

**Javertem
v muzikálu Bídníci**

asistenta režie, psali jsme společně se Stankem, Honzou Šotkovským a Karlem Cónem Sněhurku, vymýšleli jsme spolu řešení některých jevištních situací. Funkce asistenta režie je ale trochu jiná, mluvil jsem přes herecké věci s lidmi na jevišti, takže to nechci s režii spojovat.

Baví mě věci poznávat, dotýkat se jich, ale mám takovou zásadu – dokud nebudu mít téma nebo myšlenku, něco, co chci lidem sdělit, o čem chci divadlo hrát, nemá smysl do toho jít. Pokud nejsem zevnitř naplněný chutí ztvárnit jakékoli téma nebo hrát na konkrétní téma, které chci z jeviště předat někom dál, nemá to podle mě cenu. A nechci, aby to vypadalo moc nabubřele, že by divadlo mělo za každou cenu o něčem vypovídat. Ale musíš toho být plný, aby to mělo smysl. Alespoň já to tak mám.

Kdybych si třeba řekl, že když v Praze udělali muzikál Hamleta, tak já tady v Brně udělám Othella, a začal bych psát muzikál Othello, po pár stránkách bych zjistil, že mě to vlastně nebaví. Že mě to nenaplnuje, že to, co se tam děší, není úplně přesně to, co mě zrovna zajímá. Musí to zkrátka být věc, o které jsem skálopevně přesvědčený, že chci lidem sdělit. Dokud tohle v sobě nebudu mít, nemá cenu, a bych se do režie cpal.

Jsem šťastný za to, že jsem byl přizvaný k práci na Sněhurce, že jsem si to mohl ošahat, napsat nějaké texty a zkusit si asistenturu režie. Byla to pro mě velká změna. Ale pak jsem se vrátil k hraní, učení textů a zkoušení. Protože to je moje práce, kde se cítím být jistý. Nebráním se tomu, že bych si někdy režii zkusil, ať už na malém jevištiátku se třemi herci, nebo nějakou velkou věc, ale v první řadě to musí být někde tady zevnitř, to prnutí něco sdělit. A to já zatím nemám.

Takže jinými slovy nemáš tvůrčí přetlak...

Já jsem to nechtěl nazývat právě takhle, aby to nevyznělo jako naučená floskule. Zjišťuji, že u spousty, zejména pražských představení, pocit „tvůrčího přetlaku“ ze strany tvůrců nemám. Spíš cítím to, že to udělali proto, aby naplnili hledíště a prachy z toho čumí ze všech stran. Herci si vydělávají, autoři si vydělávají, diváci za to zaplatí, celé se to vyplatí, bude to bezvadné a všichni budou spokojení... A divák pak odchází z divadla a vůbec neví, o čem to bylo, co chtěli tvůrči sdělit. Neví to, ale viděl tam hrát hvězdy,

byly tam pěkné melodie a hotovo. A já si myslím, že to je pro divadlo málo. Platí to o komorním dramatu s pěti herci i o obrovské produkci stylu Bídníků nebo Čarodějek z Eastwicku.

Je štěstí, že právě tyto dvě inscenace, které jsi zmínil, to nepotkalo.

Jsem za to hrozně šťastný. Myslím si, že mezi lidmi v souboru je obrovská kultura, která se tu během let vypěstovala. Je určitý standard v tom, co lidé musí umět, aby na jeviště vůbec mohli vylézt. A to v Praze padesát procent lidí nesplňuje. Na představeních to je pak poznat.

Vystudoval jsi činoherní herectví. Jak se ti tedy hraje v muzikálu?

Jsem šťastný za to, že v tomhle divadle se mi dostává možnost hrát různé žánry. Jsou zlí jazykové, kteří tvrdí, že se činoherec muzikálovým herectvím ničí, ale já si myslím, že to není pravda. Aspoň nezakrníš. Hrát pořád dokola Čechova se taky nakonec zají. Herec se stane okoukaným, protože už nemá z čeho brát, když hraje pořád to samé. Proto je dobře si čas od času zkusit úplně jiný žánr. A tady v divadle opravdu přebíháme ze žánru do žánru. Jeden večer se hraje Charleyova teta – fraška, bulvár, proti tomu se hrálo Znamená kříže, což bylo barokní drama, proti tomu Čarodějky z Eastwicku – hudební komedie, muzikál, a proti tomu hudební drama Bídníci. Nebo úplně jiný muzikál Kdyby tisíc klarinetů, cool dramatika Novomanželského apartmá... Myslím, že lepší škola ani nemůže být.

Asi se nemusíme bavit o tom, že muzikál je hodně technická disciplína, musíš dbát na jiné zákonitosti než u činohry, stejně tak, jako se konverzační komedie hraje jinak než třeba právě barokní drama. Pro mě je to velká škola a příležitost a baví mě na tom právě to, že se mi to nezají. Nejhorší, co podle mě může být, je, když se upíšeš na dva tři roky do jednoho projektu a večer co večer musíš dělat to stejné. Z toho se musíš zákonitě zbláznit.

Příznávám, že když jsem byl ještě na škole, vůbec mě nenapadlo, že bych mohl někdy hrát muzikál. Navíc jsme se na muzikál jako na obor dívali trochu skrz prsty. Názor jsem změnil, když jsem zjistil, jak to tady v divadle funguje a chodí, a že muzikál může být nabitý emocemi úplně stejně jako ten nejlepší Shakespeare, Dostojevský nebo jakékoli jiné drama. Takže v tomhle jsem za to šťastný a naopak mi velmi pomáhá, že v muzikálu můžu prodat věci, které se naučím v činohře. Jak se říká: to, co neuzpíváš, to uhráješ, ale co neuhráješ, to neuzpíváš. Občas se stane, že mi zkušenosti z činohry jsou platné.

Zmínil jsi mnoho různých inscenací z repertoáru MdB. V kolika inscenacích současně hraješ?

Nevím. Jednou jsem to počítal a bylo jich myslím dvaadvacet. Ale to jsem bral i hostování v Divadle pod Palmovkou, Divadle U stolu a v G-studiu – zkrátka všechny inscenace, které ještě nejsou stažené a musím je mít nějakým způsobem schované v paměti pro případ, že se nasadí. Abych si vytáhl text, přečetl si to a věděl, odkud kam mám jít, co mám dělat.

Dá se to vůbec pamatovat?

Musí se to pamatovat.

A máš na to nějaký figl?

Figl na to je. Já si ty věci nepamatuju jako básničku,

Pokračování na zadní straně obálky

ROMANTICKÝ PATOS JEŠTĚ PŮSOBÍ

Návrat velkolepé muzikálové fresky Les Misérables - Bidníci - po sedmácti letech na české jeviště, konkrétně do Městského divadla v Brně, je důkazem, že metropolí žánru je dnes Brno, a nikoliv Praha. Nová inscenace Stanislava Moši ukazuje, že tento žánr ve své vyšlechtěné formě dokáže emotivně působit na diváky, aniž by překračoval hranice dobrého vkusu.

Bidníci v sobě ideálně spojují vše, co dělá muzikál muzikálem. Je tu výtečně zadaptovaný román Victora Huga, dramaticky zpracovaný příběh naplněný romantickým patosem, hudební kompozice místy až operního charakteru s nosnými motivy a barvitostí, téma. Ve srozumitelně pojatých a zároveň efektně gradovaných obrazech revoluce udržuje dramatičtější i autorův sociálněkritický akcent. Bidníci v brněnském nastudování Stanislava Moši mají jednotný tah a styl, jejich dynamika spočívá v dramaticky kontrastním střih-

NAPSALI O NÁS

dání sborových scén s komorními. Režie propůjčuje každému výstupu emotivitu a dramatickou účinnost, budovanou z promyšlených detailů.

Kde se muzikálu daří

Velkovypravný muzikál se dokonalého napodobování reality jen nerad zbavuje a iluze bývá základem inscenačního řešení. Tak je tomu také zde, i když Moša se scénografem Christophem Weyersem se úplně nevzdal básnické zkratky. Mají k dispozici dokonalou techniku, ale jdou cestou jednoduchého, přesvědčivého účinku, a tak se na jevišti z ničeho "rodí" oslňující obrazy. Základem výtvarného řešení je jakási syrovost prostředí, která se stále vrací v různých variantách. Jsou to hrubá dřevěná prkna jeviště, pochmurné zdi, poetická atmosféra je dána i přiměřeným osvětlením.

Bidníci nenechávají na pochybách, že Hudební scéna MdB je dnes místem, kde se muzikál pěstuje na profesionální úrovni. Léta soustředěné práce přinesla ovoce. Moša má soubor, pro který v zásadě není problém uvést leccjaký titul, v žánru školení interpreti vědí, co obnáší syntetický herecký projev. Ne jako v Praze, kde divák trne, který popzpěvák bude ještě mímovat, či který činoherec ještě předvede své neumělé zpívání.

Hlavní roli Jeana Valjeana hraje Petr Gazdík v alternaci s Janem Ježkem, který roli výtečně zpíval při prvním uvedení v nás v roce 1992. Gazdík má zkušenosti s romantickými hrdiny. Jeho expresivní herecký patos tu vcelku sedne, předvádí i spolehlivý výrazový zpěv a září v efektních číslech jako Otčenáš.

Výborný je Igor Ondříček jako s vnitřní věrohodností ztvárněný bezcitný protivník Javert, který zaujme i svým zvláštním, temně zabarveným hlasovým projevem. Duet obou je mistrovsky zvládnutý, vůbec vícehlasá čísla jsou ozdobou hudebního nastudování, stejně jako sbory.

Fantina (Markéta Sedláčková) a Cosetta (Radka Coufalová) jsou obě křehce lyrické, citově přesvědčivé. V opakné poloze pak excelují komediálně vdeční manželé Thénardierovi, které hrají Jana Musilová a Jan Mazák - v nadsázce s živou barvitostí akcentu-

jí hrubozrně naturely. Jiří Mach zaujal adekvátní stylizací v rozevlátého romantického reka, stejně jako pevnou, robustní znělostí hlasu.

Žádné divadlo nelze dělat bez dramaturgie, ani hudebně-dramatické. Nejde přece o to, uvádět muzikál jen s vidinou zisku a návštěvnosti, ber titul kde ber, tak jak se to dnes praktikuje v Hudebním divadle Karlín, druhy tak důležité scéně pro tento obor.

JANA MACHALICKÁ, *Lidové noviny*, 16. 2. 2009

BIDNÍCI V HUDEBNÍM DIVADLE JSOU TĚŽKÝ KALIBR

A to jak pro účinkující, tak pro diváka. Román Viktora Huga také není příliš veselé čtení a inscenovat ho na jevišti tak, aby neztratil napětí a neutopil se v sentimentu, to chce cit pro drama. Není proto divu, že manager Sir Cameron Mackintosh svázal inscenování díla pevnými pravidly, která nedovolí nikomu porušit. Nicméně brněnské divadlo dostalo volnou ruku.

Představení je dlouhé, přesto ho divák sleduje se stále stupňovaným napětím. Scénické zkratky posouvají děj, který se zastavuje jen kvůli citové výpovědi postav. Režisér dává důraz na pohyb a jeho výtvarný efekt, scény na barikádách jsou ve stylu malíře Delacroixe, lidové scény by mohl malovat třeba Daumier.

Hudebně jde o operu. Proud citových melodií, rozpustilých popěvků, tvrdých písní či úderných pochodů ve stylu Marseillaisy (není citována, přesto o ní divák ví) je protkávan recitativy, které nesou dějovou linii. Pěvecká technika je podmlínkou, stejně jako naturalistický hrubý přídech v lasech a hned poté čistá píana ve vypjatých polohách!

Protagonisté se s party obdivuhodně vyrovnávají. Petr Gazdík jako Jean Valjean, Igor Ondříček jako Javert, Dušan Vitáček jako Marius, Jiří Mach jako Enjolras, to není divadlo, to je koncert. Hana Holišová exceluje jako Eponine, za duši bere Radka Coufalová jako Cosetta. Skvěle odupují je komická dvojice Thénardierových, vyniká Jan Mazák. Dětské role Cosetty (Kateřina Kolčarová) a Gavroše (Marek Hurák) jsou dojemně přirozené. Ostatní jsou stržení nábojem příběhu, který naplňují s obdivuhodnou emoční energií.

Orchestr pod vedením Dana Kalouska je spolehlivou oporou pro zpěváky, kteří jsou vycepcováni v koprepeticích tak, že se dokáží neztratit ani v akci zády k publiku. Daří se i dynamickým kontrastům, při kterých jsou píana slyšet a při forte (chvála zvukařům!) divák není ohlušen.

Ohrumující je scéna. Autorem je německý scenárista Christoph Weyers. Na těžkém tmavém pozadí se odrážejí trojrozměrné kulisy, které se proměňují s neuvěřitelnou rychlostí. Hra světlem umocňuje vyvrcholení epizod.

Kostýmy Andrey Kučerové mají historický šmrnc, choreografie Vladimíra Kloubka navazuje na přirozený pohyb postav a logicky je dotváří. Pravdivé, úderné a jímavé představení nepostrádá pathos revoluční Paříže.

Karla Hofmannová, *Brněnský týdeník*, 15. 02. 2009

BRNO 2009

Když ředitel Stanislav Moša ústy tiskové mluvčí Městského divadla v Brně pustil do světa zprávu, že

v jedné sezoně uvede Bídničky a Evitu, způsobil na české muzikálové scéně poprask. Brněňští se však na Les Misérables dlouho připravovali – zejména úspěšným nastudováním Olivera a Čaroděj z Eastwicku, které rovněž spadají pod produkentský domeček „made in Cameron Mackintosh.“ Bylo však třeba vyčkat, až dobehnou provozovací práva v Praze, protože dvěma českým produkcím je britský bard hudebního divadla nechtěl poskytnout. Vyplatilo se však počkat... Jednak brněnský soubor herecky vyzrál a rozšířil se tak, že si vystačí s několika málo hosty, za druhé pak získal evropský věhlas a díky němu i tzv. volnou licenci – a protože, jak jsme už poznali, jsou licence „volné“ a volnější,“ dostal brněnský tým v rámci českých Bídniček určitě největší svobodu pojmutí je po svém. To se projevilo zejména ve scénografii, která se posunula od původní originality (1992) přes muzikálovou kyčovitost (2003) až k svébytné obrazovnosti. Německý výtvarník Christoph Weyers krom trojrozměrných kulís z dílen Filmových ateliérů na Barrandově často používá i projekci a zejména působivý světelný design, který zcela naplňuje současný světový divadelní trend, uchylující se k „nasečování tmy.“ Pravda, leckdy s iluzí, že se většina děje jakoby odehrává v noci, nemusíme souhlasit, ovšem celek vyznívá velmi imaginativně. Weyersova scéna nám, podobně jako režie Stanislava Mošič, předkládá Bídničky tak, jak je neznáme, ale přesto tradičně. Autorkou velmi povedených kostýmů je Mošičova spolupracovnice Andrea Kučerová.

Do hudebního nastudování se s pověstnou vervou a nadšením vrhl dirigent Jiří Petrdlík společně s Danem Kalouskem a Igorem Vavrdou (vokální nastudování měl na starosti Karel Škarka a hudební supervizi Petr Gazdík) a vyplatilo se: Jiří Petrdlík orchestru vrátil původní téměř symfonický zvuk při co nejvěrnějším zachování charakteru původního díla. Kdo neslyšel naživo Bídničky na Vinohradech, bude možná překvapen, ovšem právě hudební provedení brněnské nastudování nad druhé pražské výrazně povyšuje. Pod choreografií je podepsán Vladimír Kloubek, který tentokrát zřejmě hlavně sekundoval Stanislavu Mošičovi u pohybového doladení úloh a zejména company, neboť Les Misérables postrádají efektní taneční čísla a baletní scény, čímž se od podobných produkcí odlišují.

Z alternativ, které jsme viděli, mne nejvíce oslnil Dušan Vitázek (Marius), Radka Coufalová (Cosette), Hana Holišová (Eponine) a kupodivu také představitel dětských rolí, jejichž kvalitní obsazení bývá v českých poměrech často kamenem úrazu. V hlavní roli Jeana Valjeana jsme pak sledovali domácího Petra Gazdika. Původně jsem očekával, že podle fyzických předpokladů a hereckého naturelu se bude cítit nejlépe v galejnické poloze, ale opak byl pravdou, po písni „Kdo jsem já“ se jeho výkon přiblížil ideálu a hrál i zpíval ji zcela suverénně, tak jak jsme u něho ostatně zvyklí. Zajímavostí je určitě fakt, že Cosettu nyní alternateuje i Kateřina Krejčová, kterou jsem viděl před sedmnácti lety v úloze Cosetty-dítěte a její pročitný zpěv je zaznamenan i na výše zmíněné nahrávce.

Velkou pochvalu si zaslouží také malý, ale superobsáhlý program, jehož hlavní autorkou je dramaturgyně Pavlína Hoggard a která částečně nahrazuje na našem trhu absenci kvalitních hudebních publikací (s výjimkou Muzikál expresu Michaela Prostějovského). Navíc se vejde do kapsy či kabelky, což je

dnes už celkem nevídané – divadelním programům jsem se obecně ale rozhodl věnovat samostatný článek...

Suma sumárum jsou brněňští Bídničky po delší době titulem, jenž naplnil bě očekávání téměř beze zbytku. Les Misérables v Brně nabídnou veskrze divadelní zážitek, na který stojí za to vyrazit.

Vítězslav Sladký, *Musikal-opereta.cz*, 18. 2. 2009

SLAVNÝ MUZIKÁL BÍDNIČKY UŽ SE HRAJE V BRNĚ

Po tomto povzdychu se podívejme na brněnské Bídničky: Do stále se opakujícího sporu, zda je muzikál uměním nebo jenom komercí, vstoupilo brněnské Městské divadlo na své Hudební scéně. A vstoupilo dost nezvykle. Je to totiž jediné kamenné divadlo v ČR, které Bídničky uvádí. A s minimálním počtem hostů. Do Brna se tedy bude chodit na divadelní představení, ne na hvězdy. To je významný posun v českém inscenování Hugova díla a je to vidět v celém inscenačním klíči režiséra Stanislava Mošič.

Jestliže jeden fakt stojí za zmluku. Les Misérables se na celém světě inscenují tzv. „přes kopírák.“ Tedy pod přísným dohledem producenta, který udílí souhlas k provozování. Je jenom několik hudebních scén, kterým povolil Mackintosh režijní zásahy nad rámec povoleného inscenačního klíče. Bídničky jsou jako hamburger od MacDonaldu. Stejně chutná v stejném prostředí v Tokiu, v Oslu, v Madridu nebo v Praze. Proto mne moc zajímalo, jak si Stanislav Mošič se svou „inscenační svobodou“ poradí. Nutno dodat, že ta svoboda je relativní. Mackintosh režiséroví svobodu udělil právě proto, že ho již z jiných inscenací jejich produkce zná a ví, že Mošič půjde po smyslu díla v souzvu s původními záměry.

Na scéně německého scénografa Christophera Weyerse je využito množství záruk technického zájmu moderní Hudební scéně. Není problém spouštět kulisy seshora, přisunout i ty největší zboku, hrát si se světly ryche přes se spouštějí horizonty s různou průhledností, otevírat a zavírat tíše a nenápadně boční sufity, zvedat různé části podlahy a tak „prkna, která znamenají svět“ jsou zde prkna hodně virtuální, taková, která umožňují nejruznější iluze. A divadlo, to přece je svět iluzí.

Je zřejmé, že tato inscenace není stvořena pro zájezdy. Je šitá na míru možnostem, které místní jeviště skýtá. Je-li tedy odchylka brněnské inscenace od té původní „přes kopírák“, tak je to ve větší obrazovnosti. Již první scéna z kamenolomu napoví, jak odlišné, o kolik pravdivější bude prostředí, ve kterém se příběh odehrává. Že bude do jisté míry respektovat naturalismus a romantismus Victora Huga. Na druhé straně, jako kontrapunkt, si Mošič dovolil některé klíčové zpěvné party postavit do mizanscény, která je úplně prázdná. Snad jenom nenápadný dým, roztrácející kontury „prken“ a pozadí pomáhá soustředit se na protagonisty příběhu. A v tomto kontrastním prostředí prázdné virtuality vyznívá hudba a texty spolu s nádherným herectvím protagonistů o to silněji.

V různorodé scéně, střídající až naturalistické výjevy s básňovým náznakem, jsme svědky obrazů, ve kterých vidíme dobově pestře oblečené postavy. Od studentů přes řemeslníky až po kurzitány. 500 různých kostýmů výtvarnice Andrea Kučerová obdarova-

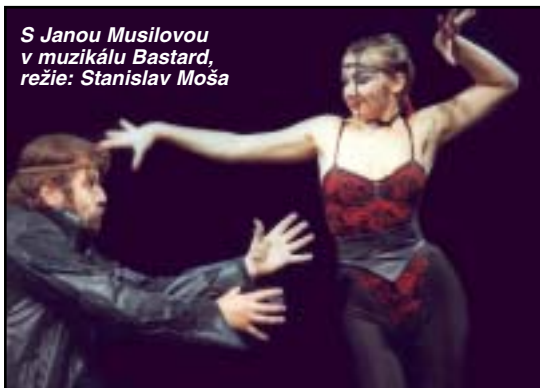
Inscenace, herci a památky. To jsou spojující prvky fotografií, které mohou diváci Městského divadla vidět ve foyer Činoherní scény a které se časem dočkají samostatné publikace. V připravované knize budou fotografie doplňovat profily zvěčněných herců a hereček a podrobnější popis role, v jejichž kostýmu pózovali. Čtenář v ní najde také texty o brněnských památkách, které jeř Kratochvíl na fotkách nezobrazil tak, jak je znají všichni z pohlednic. Nabízí nový pohled, často z nezvyklých perspektiv. Autorkou textů, které stavby stejně originálně popisují a které přináší nové, dosud nezveřejněné informace o členech souboru divadla, je Barbora Rácová. Od tohoto čísla Dokořanu budete mít možnost nahlédnout do přípravy této publikace. Následující text je výrazně zkrácenou ukázkou jednoho z profilů. Tři tečky v závorkách naznačují, kde část textu chybí.

Koho zajímá, jaké fantazie v mladém Zdeňku Junákovi vzbuzovala mimořádně vyvinutá trafikantka z Felliniho *Amarcordu*, jaké zážitky si odnesl z vojny, nebo jakým bohémských způsobem života žil než poznal svou ženu, může se už začít těšit na celý text v připravované knize.

V OSLNĚNÍ

Zdeňk Junák je pověstný svou láskou k dobrému jídlu a moravskému vínu. K jídlu si cestu našel sám, zájem o víno zřejmě podědil po dědečkovi, který měl na Slovácku vinohrad a statek. Jako malý kluk trávil u prarodičů hodně času. „Bylo nám tam s bratrem dobře. Děda byl úžasný vypravěč historek, škoda že nepsal kroniky. Drživali jsme černé hodinky, kdy se nesvítilo, jedly se brambory na loupačku, pilo mléko a vyprávělo se. (...) Po dědečkově smrti rodina statek a vinohrad prodala, neměl se o ně kdo starat. Junák to říká bez stesku, přiznává, že k venkovu žádný vztah nemá. „Rád zajedu na vesnici třeba na návštěvu, ale žít bych tam nechtěl. Vím totiž, co to obnáší...“ (...)

Populární herec se narodil v Kroměříži, ale rodina se hodně stěhovala. Otec pracoval jako potravinářský chemik a často měnil pracoviště. Nakonec získal místo ředitele Jihomoravských cukrovarů a i s rodinou se

**S Janou Musilovou
v muzikálu *Bastard*,
režie: Stanislav Moša**

usadil ve Starém Městě u Uherského Hradiště. (...)

Divadelní vlohly Junák zřejmě podědil po otci, který byl v mládí vášnivý ochotník. (...) Na herectví však při studiu střední odborně vzdělávací školy nepomyslel, jeho snem bylo být detektivem nebo aspoň právníkem. Miloval totiž detektivky Raymonda Chandlera a přál si být jako jeho nejslavnější postava Phil Marlowe. Osud to však chtěl jinak a přivál mladému Zdeňkovi do cesty herce Miroslava Suchého z královéhradeckého divadla, který chodil k sousedům na návštěvu. Suchý zřejmě poznal mladý talent a navrhl Zdeňkovi, aby se dal na herectví. A aby ho nalákal, pozval ho na návštěvu do Hradce. Tam Junáka divadlo okouzilo a s pravou se rozloučil. „Divadlo mě oslovilo dobrou náladou. Po představení jsme šli do klubu a mně se moc líbilo, jak byli herci družní.“ (...)

S manželkou je od roku 1982. Jejich známost měla rychlý spád. V lednu ji s kyticí požádal, zda by s ním chodila a za čtyři měsíce už to byla žádost o ruku. Vzali se v červnu téhož roku. „Irenka se mi moc líbila. Měla krásné ruce, nádherné vlasy a úžasně voněla,“ popisuje, proč se zamiloval. (...)

Že by se rád dostal do Městského divadla, došlo Junákovi na zkoušce muzikálu *Sny svatojánských nocí*, na kterou se šel ze zajímavosti podívat. Příprava byla tenkrát opravdu precizní, po dopoledních a odpoledních zkouškách herci odehráli večerní představení a v noci se scházeli na divadelním dvoře (kde dnes stojí Hudební scéna) a zkoušeli znovu. Přestože hudba musela být slyšet široko daleko, nikdo si nestěžoval. Až jednou přišel rozelený muž. „To se mi snad zdá! Jezdím po světě s kamionem, ale něco takového jsem ještě nezažil.“

S Igorem Ondříčkem v Komedii Charleyova teta, režie: Gustav Skála

U toho rachotu se nedá spát, ještě jeden tón a pak za sebe neručím. Rozsekám vám to tu a klidně mě můžete zažalovat,“ vykřikoval prý tenkrát a mával nad hlavou sekerou. Zdeňk Junák byl z této scény jako u vytržení. „Říkal jsem si, že to mají vážně skvěle vymakané a že do takového divadla chci. Ten pocit zůstal, i když jsem pochopil, že byl ten muž opravdový,“ usmívá se. Když mu ředitel Stanislav Moša nabídl hlavní roli v muzikálu *Bastard*, bylo Junákovi dvaadvacet let. „Byla to asi opravdu poslední možnost zkusit muzikál, který jsem vždycky dělat chtěl,“ komentuje herec nabídku, po které nastoupil do angažmá. (...)

V dramatu Kočka na rozpálené plechové střeše, režie: Zdeněk Černín

la příjemnou imaginaci. Příkladem mohou být manželé Thénardierovi – v hospodské scéně oblečení až klaunsky, aby byli viděni na závěr v nevukných, leč dobových kostýmech druhého císařství, kde každý znalec dobré společnosti pozná, že jim „z bot čouhá sláma.“ Kostýmy vypovídají. Stejně jako scéna. A to se to potom hercům hraje a zpívá, když se k tomu přidá poctivě nastudování rolí. Dirigent Jiří Petrdlík, stejně jako Dan Kalousek, s vokálním nastudováním Karla Škarky, odvedli jako vždy příkladnou profesionálnítu.

Popravdě, nevím, má-li smysl se věnovat podrobně všem postavám. Jednak jsem viděl jenom třetinu protagonistů (většina postav je tři i čtyřikrát alternována – a to všechno povětšinou z kmenových členů divadla) a možná by bylo nudné psát o každém totéž, totiž že to byla výborně zvládnutá role. Zkusím tedy na to jít trochu jinak.

Madame Thénardierová. Hrála ji bratislavská Zuzana Maurery. Hostovala v Brně, v Hair i v Čarodějkách, stejně jako se tato plnokrevná umělkyně objevuje v pražských inscenacích a v Bratislavě. Její paní hospodská byla kus ženské, z které šel až strach. Bylo to nádherné bohaté herectví... (Alternuje Jana Musilová a Lenka Bartolšicová, už proto bych chtěl vidět ten muzikál třikrát. Musí být zajímavé vidět tři různé přístupy, vycházející již z fyzických dispozic.) Zuzana Maurery bude jiná, než dvě další alternantky. Kdoví, jak si s tím poradil režisér Moša?

Thénardier Tomáše Saghery. Mendl ze Šumáře na střeše, Rugbi z komedie Brouk v hlavě, nebo jeden z loupežníků z Máje. Vždy hraje role naplněné energií. A to mohl projevit i také projevil v nemorálním človíčkovi, v parazitické nule, kterou vyplívl Francie přelomu 19. století.

Jean Valjean byl na druhé premiéře hrán druhým hostujícím hercem, Janem Ježkem z Prahy a Plzně, známým v této postavě i z pražské produkce Bídníků. Je to vynikající umělec, ale žádná popová hvězda, před kterou by omdlévaly fanynky. Má to také své výhody. Ježek jako sólista Státní opery (Walter v Tannhauserovi, Franz v Hoffmannových povídkách, Števa v Její pastorkyni, Pedrillo v Mozartově Unosu ze Serailu, atd...) je zpěvákem, který hostuje od Rakouska přes Francii po Norsko, má bohaté zkušenosti bez hvězdných manýrů a přilepků. Vedle operně disponovaného Ježka hraje Valjeana také Petr Gazdik, dlouholetý sólista a umělecký šéf muzikálové sekce, Tony z West Side Story. I když se musí jistě na starého Valjeana přimaskovat, jeho hezky zabarvený hlas a muzikálové zkušenosti ho na takovou roli předurčují – alespoň doufám. To je jeden z dalších důvodů, proč se jít podívat na další obsazení.

Marius, prototyp romantismu, je v Brně zastoupen ve čtyřech alternacích. Viděl jsem Jakuba Uličníka. Připomínal mi jeho roli Kristiána v Markétě Lazarové a byl stejně romantický s měkkým příjemně zabarveným hlasem.

Fantine, nešťastná Cosettina matka, je role výrazná, vděčná. Samá emoce. Od dívky-dělnice, která váhá zda prodat své tělo, po umírající nešťastnou ženu, mající strach o budoucnost své dcery. A opět čtyřnásobná alterance. Viděl jsem Lenku Janíkovou. Je to tvárná herečka, kterou je možné vidět v roli citlivé Anny v Markétě Lazarové, stejně jako v roli Lucietty v Poprasku na laguně nebo bláznivé Ele

v Charleyově tetě. Citový projev, Victor Hugo by byl určitě spokojen. A kdoví, jak tu postavu zahraje další z hostujících, Hana Fialová z Ostravy. Pokud vím, zlomila si při zkoušce kotník – tak brzké uzdravení.

Cosette není v muzikálové adaptaci tak klíčovou „hráčkou“ jako v románu. O to náročněji se hraje. Méně výrazu, větší subtilita, okolí příliš bouřlivé na to, aby ho dokázala zvládnout. A zase tři alternace, z kterých jsem viděl Martu Prokopovou. Je ještě studentkou, řekli bychom divadelním mládětkem, ale zkušenosti sbírá uslovně. Herec a režisér Stano Slovák jí svěřil roli první Dívky v Na skle malované, největší rolí byla pak Markéta Lazarová. Stejně jako Cosette se tato trpící dívka bez exaltovaného chování hodně těžce hraje. Takže léta učednická má tato naděje divadla zdárně za sebou. Její Cosette byla opravdu nevinnost sama.

Eponine. Vděčná role, dívka ohně, dítě ulice marně hledající nenaplněnou lásku. A opět tři alternace a podle různých rolí, které mají tyto herečky za sebou, bych opravdu těžce rozhodl, kterou vlastně chci vidět, kdybych mohl volit. A tak je dobře, že divadelní ferman rozhodl za mne. Hrála jí Johana Gazdíkova. Má za sebou roli Charlotte v Oliverovi, Jane v Čarodějkách, ale také Filoménu v Markétě Lazarové. Hodně pestrý repertoár. A hrát Eponinu, to může být pro interpetku štěstí. Tolik vášní... Tolik hoře. Johana Gazdíkova si roli opravdu užila a z jejího herectví to bylo cítit.

Mimořádně talentované děti (Gavroche Davida Žáka a malá Cosette Barbory Lebánkové – také tyto postavy ve třech čtyřech alternacích) to už bylo jenom dovršení kvalitního obsazení muzikálu.

Mošova rezie Bídníků ničím výrazně nepřekvapí. A to myslím se znaménkem plus. Vždy moudře vybrané výrazové prostředky, správné vedení herců i „křoví“. (Snad také zásluha asistenta režie, Stanislava Slováka). Nápadité iluze a změny mizanscén, důraz na výklad obsahu, který nezastíní forma a to je ta forma vždy nápaditá, jeho divadlo je skutečně k „divání“.

Takže – přijďte se na brněnské Bídníky podívat. Určitě to stojí za to. Pokud vím, je Hudební scéna Městského divadla v Brně vždy měsíc výprodána, takže je dobré podívat se na jejich stránku: www.mdb.cz
Peter Stoličný, Musical-opereta.cz, 16. 2. 2009

AT PRAVDA ZVÍTĚZÍ A SVOBODA PŘIJDE K NÁM

Jako víchr revoluce vtrhl do brněnského Městského divadla obraz cesty do samoty – Bídníci

S autorskou dvojicí Boubllil a Schönberg vtrhl do brněnského Městského divadla nejenom Bídníci – Les Misérables, ale především a konečně vektor k nejsoučasnějšímu světovému muzikálu. Ve významném přebásnění Zdeňka Borovce.

Co si budeme namalovat. Vývoj – zjednodušeně řečeno – se nezastavil u Lloyd-Webbera a Rice. O existenci francouzské megamuzikálové větve hudebního divadla víme v Česku zřídka málo. Boubllil a Schönberg jsou přitom jejími dominantními představiteli.

Co jméno, to pojem

Jejich Bídníky známe díky Petrovi Novotnému (Praha, 1992 a 2003). Na Miss Saigon, Martin

Guerre, The Pirate Queen nebo Marguerite čekáme ale zatím marně. Doufáme, že se těch jedinečných kousků, ale ani třeba Notre Dame de Paris, Roméo et Juliette nebo Le Petit Prince nezmocní většinou velice jalové soukromé pražské produkce...

Režisér brněnských Bídníků Stanislav Moša má u pánoba dobrý skutek navíc. K skvělému domácímu představiteli Jeana Valjeana Petru Gazdíkovi přizval jednoho z nejlepších na světě – Jana Ježka.

Když na barikádě zpívá nad spícím Mariem Otčenáš, onu obtížnou tenorovou árii nad barytonovou partiturou, citlivého diváka mrazí. Pak v hledišti – po nezbytné očistné césuře – propukne velký aplaus na otevřené scéně.

Není v inscenaci jediný. Sklízí ho k nepoznání interpretace proměněná Jana Gazdíková (Eponine), za hvězdné povýšení režijně metaforického obrazu Javertovy sebevraždy Petr Štěpán, za vyobrazení lidských červů Thénardiera a jeho Madame Tomáš Sagher a Zuzana Maurery. A také Robert Jícha, zopakoval si po Praze studentského bouřliváka Enjolrase, Robert Uličník (Marius), i spíše snaživá než hlasově vyzrálá Marta Prokopová (Cosette)...

To je profesionalita!

Píšu o druhé premiéře, jinak má MdB pro každou roli tři, někdy i čtyři představitele. Ondříček, Mazák, Musilová, Jedličková, Vítězek, Coufalová, Holišová... Co jméno, to pojem.

Rozdíl mezi inscenacemi? Vltavské byly první, brněnská je dokonale profesionální. Stačí srovnat třeba jen barikády: Nad Svratkou ji postavil známý německý scénograf Christoph Weyers. A vlaje nad ní francouzská trikolora z košil a spodniček! Přesná charakteristika postav kostýmy Andrey Kučerové. Na možnosti souboru vystavěná choreografie Vladimíra Kloubka.

A výkony! Fantine Lenka Janíková (určitě i Markéta Sedláčková) nejenom zazpívala, ale i zahrála. A jak. Potlesk, o kterém se záměrně zmiňují až nakonec. Tak.

Jiří P. Kříž, Právo, 19. 2. 2009

PEKLO - POJEM FILOZOFICKÝ I UMĚLECKÝ

K nové muzikálové inscenaci brněnského Městského divadla

Mnozí ještě pamatujeme leckdy i nefunkční fráze o tzv. angažovaném umění. Podstatu této floskule samozřejmě vyloučit nelze, pokud není deformována a zneužívána. Pak i v současnosti vysmívané sousoří angažované umění má svůj smysl a společenský význam. Platilo to v antice, ve středověku, platí to i v naší době.

Na počátku devadesátých let, kdy se hroutily i mnohé zřetelně pozitivní tradiční umělecké hodnoty, jsem s určitou (zřetelnou!) nelibostí vnímal transformaci někdejšího brněnského Divadla bratří Mrštíků v nově koncipované Městské divadlo Brno (MdB). Obával jsem se, že nesporné zřetelné kvality budou zdevastovány a proměněny v tehdy módní jen dobrodružné a nezodpovědné avantgardní výboje. Ostatně na nejedné české a moravské scéně jsme toho byli bohužel svědky - a leckde tato situace přetrvala celá dvě desetiletí...

Záhy jsem se však přesvědčil, že nové koncipované trendy brněnského Městského divadla mají zcela odlišný charakter: jsou sofistikované, mají umělec-

kou podstatu a jsou často až nemilosrdně aktuální. Nejdou tedy jen po líbivém pozlátku snobské popularity či po kasovním úspěchu, jak jsme tomu svědky především na muzikálových scénách pražských (nedávna umělecky plytká a necitlivá transkripce Haškova Švejka či znovuoobnověná umělecky nepodařená odvarová premiéra muzikálu Dracula jsou toho nejaktuálnějším dokladem).

Naopak muzikály brněnské provenience, na nichž se nejčastěji podíleli skladatelé Zdenek Merta či Petr Ulrych a coby zkušený libretista Stanislav Moša (úspěšný ředitel MdB, jenž se i mezinárodně etabloval coby respektovaný režisér), navázaly na někdejší moravské tradice především z let šedesátých a sedmdesátých (například tvorba skladatele Miloše Štědróně). Současná produkce muzikálových hitů od počátku devadesátých let je nejen umělecky svěbytná, ale navíc výsostně aktuální - řeší obvykle problematiku mezilidských vztahů v návaznosti na celospolečenské aspekty). A to na špičkové umělecké úrovni, jež se nemusí spoléhat na reklamu - třebas i skrytou, ale zřejmě velmi dobře uplacenou. O brněnských úspěších svědčí také průkazné mezinárodní renomé; občasně nevrle výlevy nevole naivních pražských pisálků tedy nemohou odborná hodnocení zastínit.

Když brněňští inscenátoři uvedli loni v říjnu na Hudební scéně MdB původní muzikál Peklo z tvůrčí dílny Merta - Moša, hodnotitelé i široká veřejnost jej pochopitelně srovnávali nejen napříč s celkovou muzikálovou úrovní v naší zemi či i v cizině, ale také v časovém horizontu. Činil jsem tak samozřejmě také. V porovnání s ostatní golemovskou nadprodukcí muzikálů sotva průměrně úrovně a často i kyčlivého pojetí je nynější brněnská novinka opět perlou. Moša dokáže dokonale najít výpovědní zkratku, jež současně akceptuje uměleckou a především estetickou substanci.

Moša jako dlouholetý i mezinárodně zřetelně úspěšný principál dlouhodobě sleduje dva zásadní principy: uměleckost (a s tím spojený pozitivní estetický, tedy i morální dopad) a rovinu myšlenkovou, přímo filozofickou. Platilo to i o předchozí muzikálové tvorbě: každý titul totiž sledoval jisté společenské problémy, aniž by mentoroval, či aniž by se publiku jakkoliv podbízel. Klade totiž otázky zcela natvrdo, neohlíží se na momentální politickou atmosféru, ale nespolehá se jen na prvoplánovitou kritičnost. Současně totiž odhaluje i cestu k nacházení odpovědí. V souladu s Čapkem, Dostojevským, Remarquem, Tolstým a dalšími velikány. Mošova libreta jsou obvykle kvalitní (či alespoň nápaditá) z hlediska rytmovné substance, ale současně nejde jen o trapné veršování, jak lze tak často nacházet vlastně ve všech pražských muzikálových scénách (s výjimkou Hudebního divadla Karlín). Tím se Moša dokonce odlišuje od produkce v ostatních evropských metropolích - včetně muzikálových velmocí Berlína, Budapešti či Vídně. Brněňští tudíž navazují na pozitivní muzikálové trendy šedesátých let, kdy ještě tak obzvláště nefungovala inflace muzikálového showbizysnu, jak je tomu nyní, ale naopak prioritní byla tvůrčí prestiž.

V tomto případě tedy nejde jen o pouhé málo osobité (či spíše jen bezduché) zřymované - často i velmi naivně! - oprašování známé tematiky, jako jsou

*S Máriou Lalkovou
a Janou Botošovou
ve vášnivém singspielu
Magická flétna,
režie: Zdeněk Plachý*

*S Dušanem Vítězkem
a Jiřím Machem
v muzikálu Jánošík aneb
Na skle malované,
režie: Stano Slovák*

*V koncertním pořadu
Rendez-vous s operetou,
režie: Miloslav Cízek*

*S Karlem Škarkou
v ukázce muzikálu Fantom opery*

*V šatně
bukurešťského
Národního divadla*

*S Máriou Lalkovou a Robertem Jíchou
v muzikálové féerii Muzikály z Broadwaye,
režie: Stanislav Moša*

*S Hanou Kratochvilovou,
Karlem Škarkou, Stano Slovákem
v Muzikálech z Broadwaye,
režie: Stanislav Moša*

*S Lenkou Bartolšicovou
v Rendez-vous s operetou,
režie: Miloslav Cízek*

SALON MdB MARTINA SEVEROVÁ

Kleopatra, pověst o Golemovi a další, ale o skutečnou filozofickou substanci s aktualizacím přesahem. Tak i Mošovo Peklo není jen kopii, jak ji vytvořili Dante Alighieri, Johann Wolfgang Goethe a další moudří duchové světové kultury, nýbrž o osobitý přepis, který sice respektuje hlubší ideály a širší myšlenku, ale současně vnímá tematiku jako problém současný. Vždyť - citujeme s klasikem - *kde jsme my, je peklo. Kde je peklo, jsme my. Až jednou zajde celý svět, a kdejaký tvor bude očistěn, pak bude peklo vše, co není nebe.*

Přestože premiéra muzikálové novinky se uskutečnila již loni v říjnu (připočteme však ještě dobu vzniku partitury a čas potřebný k nastudování!), tedy v době, kdy se současní vládnoucí čeští politikové snažili vehementně zlehčovat možnost příchodu současné světové krize i do naší republiky, jde o téma, jež právě v této době hospodářského a finančního zhroutilí nepoctivého kapitalistického byznysmanství ozřejmuje lidské charaktery a odhaluje lidskou hamiznost až na samotnou duši.

Popisovaná kauza mladého sochaře Davida (jde o zpodobení Michelangelova díla?) v působivém provedení zkušeného Stanislava Slováka ve vztahu k tanečnici Leně Paulové, již přímo mistrovsky ztvárňuje Radka Coufalová, v sobě obsahuje komickou parodii i výrazovou drsnost, emotivní éteričnost i dábelskou rebelii už od samotného počátku, tedy prostředí baletního konkursu v současné době, čímž je divák informován, že nejde o středověký mýtus, ale o obraz naší doby. A pak již sledujeme proměny obrazů s problémy individuálními (např. rozluka dvou sester, té úspěšně a neúspěšně - tedy další téma!) i kolektivními (včetně parodie na ješitnost při scéně společenského plesu či ministerskou ješitnost povýšenecké snobské smetánky atp.). A do toho se vplétá všudypřítomná všednodennost od opilého křepčení party mladých výrostků až k tematice rozvodovosti (barončin zpívání monolog patří k melodicky nejzretelnějším), již pak v kontrastu myšlenkové odpovídají ony pevné scéně s dokonale vypracovanou měkce působící choreografií a s využitím i takových prvků, jako je voice-band atp.

Těch témat je tu skutečně mnoho - ovšem tato intenzivní myšlenková různorodost s námětovými odhledy pak místy přehlušuje diváckou pozornost, tedy i možnost okamžité orientace v dějovém vývoji. Zdá se, že už první díl zamýšlené trilogie by sám o sobě byl nosným succesem pro přinejmenším dvě samostatná představení. Možná i činoherní.

Společně s hlavními představiteli (a jejich alternanty Petrem Gazdíkem a Svetlanou Slovákovou) se i ostatní výkony - jak je tomu na scéně MdB tradičně a pravidelně - vyznačují dokonalou přesvědčivostí a spontánním pochopením (technické předpoklady jsou samozřejmostí!). To vše se odvíjí v dokonalé součinnosti všech složek, jejichž pozitivní hodnocení by už nabytečně přesáhlo rámec tohoto zamýšlení.

V případě brněnského Pekla tedy nejde jen o lacinou, až primárně podlézavou efektní zábavu s úrovní často až tristní, jak tyto aspekty převažují v produkci pražské (navíc nejednou mohutně finančně dotované); naopak jde brněnským inscenátorům spíše o hlubší zamýšlení. Tím se vracíme k podstatě tohoto žánru: bavit vkusně, ovšem také i hodnotově oslovovat. A tady bychom mohli opakovat: sku-

tečně angažované umění nesmí být jen politicky proklamovaným plakátem, ale musí opravdu hodnotovými principy potěšit i povzbudit. Jak to ostatně ve své tvorbě tak často prokazovali i naši levicoví tvůrci minulosti. V Brně například Jiří Mahen a další. V jejich stopách brněnské Městské divadlo zdařile pokračuje.

Tomáš Hejzlar, Haló noviny, 12. 2. 2009

CHARLEYOVA TETA

Autor: Brandon Thomas, Městské divadlo Brno v rámci přehlídky České divadlo 2009, 15. února 2009

Excelentní inscenace v podání souboru Městského divadla Brno. Charleyova teta, jak má být. Svižná situační komedie povýšená na opravdové umění. Štátlářům se podařilo sklobit dokonalou režii, skvělé herecké výkony a výborný nový překlad Jiřího Závise. Výsledek je ohromující.

Charleyova teta je snad nejdědnější komedie všech dob. Ale mezi jednotlivými nastudováními pochopitelně existují rozdíly. V MdB si z toho udělali srandu na druhou. Zatímco se jiné scény dost striktně drží původního textu, upravili si Brňáci dialogy podle svého a nutno konstatovat, že jedině ku prospěchu věci. Sám jsem kdysi Charleyovu tetu hrál a vím, o čem mluvím, když říkám, že jiné texty jim jen pomohly. Jednak to nebylo opouštěchané a za druhé se jim podařilo udržet se v rámci komedie samotné a ne za každou cenu v narážkách nějak reagovat na současné dění tak, jak se to dost často stává jiným.

Zlatou medaili zasluhují režisér a choreograf Gustav Skála za to, jaké dokázal nasadit a hlavně udržet ve hře tempo a napětí. Jeden gag stíhá druhý, jedna sranda následuje za druhou. I s pohybovou stránkou věci si dokázali poradit na výbornou. Věčné Charleyho (hraje Alan Novotný) obavy a hlavně jeho nemotornost a neschopnost chytit cokoli jemu hozeného vyvolají v hledišti bouře smíchu stejně jak jako taneční a pěvecké kreace lorda Babberlyho v podání famózního Igora Ondříčka. Nechtěl bych se pana Ondříčka nikterak dotknout, ale jeho pohybové umění nasvědčuje tomu, že svou roli studoval opravdu důkladně a do hloubky snad někde ve vykřičeném domě. Když umělecky rozhoduje sukni na jevišti je za to odměněn dlouho trvajícím potleskem. Student Jack v podání Petra Štěpána dokáže bleskurychle strídat chvíle plné energie a zápalu s chvilkami, v nichž se mění v bezbranné nemluvně a není schopen ze sebe dostat ani slovo.

Dost těžká je úloha skutečné Charleyovy tety Donny Lucie, která se musí vyrovnat až s neuvěřitelnou laskavostí a být příjemná až do morku kostí. Něco jako Babička Boženy Němcové. Nutno konstatovat, že představitelka této nelehké postavy paní Irena Konvalinová se s tím poprala a dokázala Donně Lucii dát i něco lidského a opravdového. Její Donna Lucia rozhodně není tak stoprocentně pozitivní a kladná a to je jediné dobře!

Dívky v podání Pavly Vítázkové coby Kitty, Radky Coufalové v roli Amy a Lenky Janíkové v roli Ely dokazují na první pohled, jak je tato inscenace baví a jak se jí baví. Je radost pozorovat jejich synchronní pohyby buď ve dvojici nebo dokonce ve trojici spolu s Babbsem. Jejich upepání a ostych se jakoby mávnutím kouzelné hůlky promění v rozhodnost a pevnou vůli jít si za svým a neustoupit ani o píď.

Zdeněk Junák! Takového Spettiqua jste ještě ne-

viděli! V hledišti doslova každý má nutkavou chuť nakopat ho za tu jeho chamtivost, vlezlost a patolízalství, které střídá s nadřazeností a pohrdáním. Je to právě on, kdo s nepochybnou nadvládou ovládá jeviště a to i ve chvíli, kdy je zlomen a poražen. Naplno využívá svých fyziologických vlastností a díky své mohutné postavě a silnému hlasu na sebe strhává zašlouženou pozornost.

Všichni herci do jednoho hrají s nadšením a pro diváky. Do svých rolí jsou doslova zažraní a je vidět, jak je hraní baví. Všem do jednoho je velmi dobře rozumět a máte-li štěstí a sedíte-li v prvních řadách, můžete pozorovat i jejich dokonalou mimiku, zvláště pak Josefa Juráka a Jana Mazáka coby plukovníka Chesneyho, respektive sluhy Brasetta.

Poklona patří i autorce kostýmů a scény Evě Brodské a pak pánům kulisákům, kteří v rekordně krátké době zvládli přestavět jeviště. V podstatě celý realizační tým mne ohromil tím, jak dokázal takto náročnou hru adaptovat do pro ně neznámého prostředí pražského Divadla na Vinohradech.

Brudče-li mít tu možnost, rozhodně si Charleyovu tetu v Městském divadle Brno za žádnou cenu, zdůrazňuji: ZA ŽADNOU CENU, nenechte ujít! Nebudete litovat.

„Život je krátký, umění trvalé.“

Pavel Klejna, Divadelní novinky.cz, 16. 2. 2009

SNĚHURKA SE LÍBÍ DĚTEM I JEJICH GARDE

Pohádkový muzikál inspirovaný stejnojmennou pohádkou bratřím Grimmů a jemně esencovány proslulou animovanou verzí Walta Disneyho je veskrze dítkem z domácí autorské kolébky: hudbu složil Karel Cón, který tu spolu s Karlem Albrechtem vystupuje v roli dirigenta a hudebního nastudovatele, libreto a texty písní sepsali Stanislav Slovák, dramaturg Jan Šotkovský a Petr Štěpán. Pro Štěpána a Slováka, který se ujal režie, je tato textařina libretního debutem. A úspěšným.

I když se to v hledišti hemží samozřejmě dětmi, zkrátka nepřijdou ani jejich garde. Takže trefit se do celé rodiny, oslovit nejrůznější generace a inteligentně je pobavit – to se podařilo. Uprímně ovace a bezprostřední ohlasy v kuloárech ihned po premiéře to potvrdily výmluvně. To, čím „Sněhurka“ pohladí nejvíc, je její upřímnost, humorný nadhled a vtíp. Cón ve své partitúře rozhodně neexperimentuje, zůstává spíše středněproudý, jeho melodie a rytmy nepostrádají kýženou lyriku i razantnější oddech, který je samozřejmě především vlastní trpasličí sedmičce. To už se může přidávat snad i publikum. A tak nakonec ani nepřijde, že nejchytlavější hudební pasáží není žádný Cónův hit, ale dráždivé rajcovní citace populárního ofenbachovského kankánu.

Sněhurka a 7 trpaslíků à la Městské divadlo Brno zůstává klasickou pohádkou, i když v lečems tak trochu naruby. Vykládá jí své dcerce ospalý Tatínek, kterého – dříve než jeho holčičku – přemůže spánek. A když zjistíte, že prvního z trpaslíků, Prófu, představuje „lancouch“ Igor Ondříček (alternující Ladislav Kolář také žádným drobečkem není), pak si řeknete, nemáte-li v tom „gigantickém“ vzrůstu trpasličí suity také nějaké to zlé kouzlo Macechy. Když jsou však v závěru chlapáctví trpasličí odčarování a stávají se opět pidimužičky a vás teď, vážení čtenáři, nenapadá, jak se toho táž herecká sedma zhostí scénicky, pak to tyto řádky neprozradí. Přišli byste totiž o moment pře-

kvapení. A takových je v představení hodně. Mají tu doslova na různých ustláno, a to díky nápadité scéně Jaroslava Milfajta (navrhl i kostýmy lesních plodů, ostatní kostýmy vznikly podle návrhů Andrey Kučerové).

O premiéře byli herci doslova nabiti energií a předváděli se se zjevným zápallem. Nejhalasnější ovace právem jako zlá Macecha sklídl Jan Apolenář (alt. Milan Němec), který byl sice dalek podobizivé karikaturě zralé ženy, přesto jeho pojetí nebylo prosto výrazné porcičky humorného nadhledu. Sympatie si získala i Radka Coufalová jako titulní Sněhurka (alt. Svetlana Slováková). A vlastně všichni ostatní...

Vladimír Čech, Příloha - Kam, únor 2009

BLÁZNVÝ VEČER TŘÍKRÁLOVY

„Všichni lidé jsou blázni, jenomže někteří o tom nevědí“. Tato myšlenka Erasma Rotterdamského plně vystihuje skryté posláni komedie W. Shakespeara. Váháte-li, zda jít do Městského divadla Brno na Večer tříkrálový, pak opravdu neváhejte. Taky jsem již viděla několik inscenací této komedie. Když pan režisér Roman Polák zaníceně vyprávěl o svých „zameraniach a viziach“, tak jsem si myslela, že už neví coby, Roman Polák je hostující slovenský režisér a není v Brně neznámý – režíroval hry Arkádie, Bouře, Král Lear. Večer tříkrálový je ale komedie a to dokonce s komikou ve dvou rovinách, Té vysoké, urozené, představované Violou, Olivíí, Orsinem i správcem Malvoliem. Ta druhá rovina je nádherně bláznivá s excelujícím Martinem Havelkou (rytíř Tobiáš), neuvěřitelně komickým Janem Mazákem (rytíř André Chabrus) a tentokrát nostalgicky odevzdaném šaško-vi Erika Parduse. Statečně jim v bláznivých sekundách Zdeněk Junák jako kapitán Fabian a Irena Konvalinová, komorná Marie. Když tuto bujarou společnost přijde v noci napomenout k mírnějšímu projevům Malvolio (Viktor Skála), vyprsknou smichy nejen diváci, ale i herci na scéně a chvíli se prostě smějeme.

Po trochu zdoluhavém začátku, kdy je nutno diváka seznámit, kdo je vlastně kdo, proč se převléká za někoho jiného a proč je Olivie tak nepřístupná, následuje známý příběh lásky Orsina k Olivii, Olivie k Cesariovi, Cesarii k Orsinovi, Malvolia k Olivii – dost!

Atmosféru karnevalového veselí umocňuje průvod pitoreskních maškar, někdy až hodně uvolněných.

Scéna, stejná po celou dobu, je něco mezi tobogánem a strání samý hrb. Důstojným krokem se prakticky sejít nedá, takže i dámy v renesančních sukňích přisednou – a šup dolů. Nejvíc vyhovuje dvěma skateboardistům, kteří se na ní prohánějí každou volnou chvíli.

Na závěr ještě informace, že se hraje v překladu Jiřího Joska, který se zatím nikde nehrál a hra má původní Shakespearovu koncepci bez škrtů a zásadních přesunů.

Městské divadlo má kouzelnou moc přitáhnout ty správné věrné a stále diváky. Scházejí se tu přátelé. A to je víc, než jen jít do divadla.

Naděžda Parmová, Boskovické noviny, leden 2009

Soňa Jányrová

*Jitka Horčicová,
Hana Kovářiková,
Ivana Skálová,
Andrea Březinová*

*Režisér Pavel Fieber,
Dušan Vitázek*

*Hana Holišová,
Karel Škarka*

*Pavel Fieber,
Eva Hrbáčková,
Karel Albrecht*

Na zkušebně číslo 1 se souborem intenzivně pracoval hostující režisér **Pavel Fieber** na slavném muzikálu autorů Andrew Lloyd Webbera a Tima Rice

EVITA

*Režie a scéna: Pavel Fieber
Asistent režie: Eva Hrbáčková
Překlad: Michael Prostějovský
Choreografie: Vladimír Kloubek
Dirigenti, hudební nastudování a sbormistr:
Karel Albrecht, Jiří Petrdlík, Martin Procházka
Korepetice: Monika Jakubíčková,
Jaroslava Michalíková
Kostýmy: Andrea Kučerová
Dramaturgie: Pavlína Hoggard*

Vendula Šeráková

Dušan Vitázek